

MAYIS 2022

ÖZLÜCE RASİM ÖZDENÖREN
ANADOLU İMAM HATİP LİSESİ

YAZI ATÖLYESİ

İÇİNDEKİLER

- KAÇIŞ - EMİR DÜKMEN
- MONOTON - MEHMET AKİF ÖZER
- HAYALDEN FAZLASI UZAY - İSA ERGEN
- KABUS - BURHAN TURABİ TOPDAĞ
- BİR CUMARTESİ GÜNÜ- MUHAMMET ALİ BAÇARU
- ASKER - EMİR DÜKMEN
- KORKUNÇ İSTİLA - TARIK ERGEN
- KURTULUŞ GÜNÜ - YUSUF ÇAKMUR
- KEHANET - MUHAMMED AHMED DURGUN
- FANTASTİK DÜŞÜNCELERİN KILICI - ENES BUĞRA FERİK
- UZAYIN DERİNLERİNDE -YUSUF YAZAN
- EYVAH MEZUN OLUYORUM - EMİR SÖNMEZ
- YIKIM - MEHMET AKİF ÖZER
- DÜŞÜNCELER - HALİL İBRAHİM DEKAK
- YOLA ÇIKTIM - İSA ERGEN
- VATANIM - MUHAMMET SERDAR TAŞDEMİR
- VATAN - FURKAN SEZEN
- FANİ DÜNYA - HALİL İBRAHİM DEKAK
- ANNEM - FURKAN SEZEN
- YAŞAMA SEVİNCİ - FURKAN SEZEN
- ŞİDDETE HAYIR - MUHAMMET SERDAR TAŞDEMİR
- BİR KÜÇÜK ÇOCUK - MUHAMMET SERDAR TAŞDEMİR
- UNUTULMAYACAKSIN AKİF - M. AHMED DURGUN
- GALATA - EMİR DÜKMEN
- ÖMER HALİSDEMİR - MUHAMMET ALİ BAÇARU
- EMANET - MUHAMMED AHMED DURGUN
- SON MARŞ - ALİ HAMDİ KOCABIÇAK
- SES BAYRAĞIM - MUHAMMET SERDAR TAŞDEMİR
- HÜZNÜN YILI 2020 - YUSUF ÇAKMUR
- DİJİTAL GÜVENLİK - MURAT CİZMACI

ÖNSÖZ

NURSEN KUDRET TÜRK DİLİ VE EDEBİYATI ÖĞRT.

Yazmak da tıpkı hayat gibi bir keşif yolculuğudur. Metafizik bir maceradır; hayata dolaylı olarak yaklaşma ve evrenin bir kısmını değil de bütününe görebilmenin bir yoludur.

Yazarlık atölyesi olarak bu keşif yolculuğuna çıktık. Mevlana "Hamdım, piştim, yandım" diyor. Biz bu cümlede "ham" kelimesine karşılık geliyoruz. Çünkü henüz pişmedik. Önümüzde okumamız gereken kitaplar ve yazmamız gereken nice yazı denemeleri var.

Yolculuğumuza eşlik ettiğiniz için teşekkürler...

**FOTOGRAFIA
QYKILSWYL
YAZMAK**

KAÇIŞ

Suriye, dünyanın kanayan yarası her gün ölen yüzlerce insan. Savaş, kan ve vahşet. Bugün televizyonda sansürlenmiş o görüntüleri her gün gören binlerce çocuk ve bu şekilde ölen yüzlerce insan. Böyle bir yerde yaşamak bir hayli zor değil mi?

Bu gün görüntüle tanık olan Saddawi ailesi böyle bir yerde yaşamak istemezler fakat iş yerleri ve aile büyükleri buradadır bu yüzden burayı terk edip gitmek istemezler. Ailenin babası olan Omar Saddawi'nin rutin bir hayatı vardı ve düzenini oturtmuştu, aynı şekilde ailenin annesi Fatıma Saddawi de düzenini oturmuş şekildeydi. Ailenin beş çocuğu vardı bunlar, Muhammed, Zeynep, Aylan, Saffet, Fazıl ve Cebbar Saddawi'ydi. Fatıma Hanım her gün çocukları okuldan alırdı.

Yine normal bir gün çocukları okuldan Fatıma Hanım eşinin iş yerinin nnden geçerken küçük oğlu Muhammed babasını gördü ve ona doğru koşmaya başladı tam o sırada patlayan bir bomba küçük Muhammed'in ölümüne sebep oldu. Bir anda ortalık savaş alanına döndü, bağıran ve inleyen insanlar Arapça edilen küfürler ve havaya sıkılan kurşunlar. Bu kurşunlardan biri kızı Zeynep'e isabet etti ve Omar Efendi kızını da kaybetti. Geriye kalan üç evladını da alarak hemen evine koştu. Çocuklar ağlıyordu, zaten psikolojisi bozulan Omar Efendi çocukları alıp hemen annesinin yanına koştu ve olanları anlattı. Artık kafasına koymuştu anne ve babasını alıp buradan gidecekti. Türkiye'ye geçip buradan bir bot ile Yunanistan'a gidecekti.

Aradan iki ay geçti bir sabah erkenden beş kişilik bota yirmi beş kişi ve bir sürü erzakla bindiler. Bir çare kalmamıştı. Oğlen ona doğru sıcaklık iyiydi fakat on iki gibi bot sıcaklaşmaya ve yakmaya başladı saat üç-dört gibi sıcaklık yine iyi olmuştu fakat akşam altıdan sonra iyice soğudu etraf. Birisi hipodermi geçirerek hayatını kaybetti. Sabah olduğunda insanlar bunu fark etti ve cesedi denize atmak zorunda kaldılar.

Oğlen saatlerine doğru bir gemi ile çarpışma aşamasına geldiler yaşanan bu sarsıntıda da iki kişi hayatını kaybetti. Omar Saddawi'nin kızı Aylan ise iyice hastalanmış konuşamamaya başlamıştı zaten can yelekleri gerçek değildi ve su üstünde tutmuyordu. Gece vaktine doğru kızı iyice hastlamış sürekli ağlamaya huysuzlaşmaya başlamıştı. Bottakiler rahatsız oluyordu Sabah olduğunda ne yazık ki iki kişi ile birlikte Omar Efendinin kızı Aylan vefat etmişti.

Omar Efendi ağlaya ağlaya kızını aşağı atmak zorunda kalmıştı. Erzakı idareli kullanmalarına rağmen iki günde yemek ve suyun yarısı bitmişti. Ailesinden geriye iki oğlu annesi, babası ve karısı kalan Omar Saddawi artık Yunanistan'a gitmek için can atıyordu.

Öğlen vakitlerine doğru babası Sıddık Saddawi botun hava kaçırdığını anladı. Denizin altından bir şey vurmuştu ve ardında bot hızlıca inmeye başladı bot iyice inmişti tam umutlarını yitirecekken bir Türk gemisi gördüler. Omar Efendi annesini karısına emanet etti, oğullarını alıp oraya doğru yüzmeye başladı. Gemi oğullarını ve kendisini aldı fakat beş kişiyi kurtaramadı. Bu beş kişiden biri Omar Saddawi'nin babası idi. Ömer Efendi iki oğlu, karısı ve annesi ile Türkiye'ye vardılar.

Son beş ayda babası, iki kızı ve bir oğlunu kaybeden Omar Saddawi'nin bu yaşadıkları onu depresyona sürükledi. Fatıma Hanım annesini, babasını iki kızı ve bir oğlunu kaybettiği için bitik durumdaydı. Omar Saddawi kendini bu duruma alıştırmaya çalıştı fakat olmuyordu, psikolojisi düzelmliyordu.

Aslında maddi olarak Türkiye'de yaşaması daha kolaydı fakat son beş-altı ayda yaşadıkları ona iyi gelmemişti. Öte yandan çocukların küçük yaşlarına rağmen karşılaştıkları manzaradan o yaştaki bir çocuk için hatta hiç kimse için kabul edilemezdi, bu yüzden çocukların da ruhsal durumu pek iyi değildi. Uzun da olsa bir süre sonra unuttular bu olayları. Devlet her mülteciye olduğu gibi Saddawi ailesine de ev, iş, para ve benzeri maddi yardımlarda bulunmuştu Saddawi ailesi burada çok rahattı, ne kadar rahat olsalar da insanın evi, vatani gibisi yoktu. Bir özlem hissi hep içlerindeydi.

Bir gün televizyonu aınca Türkiye devletinin, Saddawi ailesinin yaşadıkları yere operasyon yapıp orayı terör örgütlerinden temizleyeceklerini gören Fatıma Hanım gerçekten çok sevinmişti. Koşa koşa kocasına haber verdi. Buna çok sevinen Omar Saddawi hemen bavulunu hazırladı ve harekâtin bitmesini bekledi. Harekâtin bitmesi yaklaşık iki ay süren, iki ay boyunca eşyalar hali hazırda bekledi. Harekat başarı ile tamamlanınca Saddawi Ailesi yola ıktı.

Yaşadıkları bölgeye geldikleri zaman bir harabe ile karşılaştılar. Evleri, iş yerleri, kurşunlanmış, camlar kırılmış her yerde siperler vardı. İnsanlığın bittiği, menfaatin başladığı yerdi burası. Hayalet köy gibiydi, kimse yoktu ve ortalık sessizdir. Ortada bir ateş yanıyordu, ateşten gelen çatırtı ortadaki tek sestir .

Allah (cc.)' nn Türk ordusu burada da devreye girdi, köyü yeniden düzene sokup yaşanılır hale getirdi. Her ne kadar Türkiye kadar rahat olmasa da insanın evi, vatani gibisi yoktu.

EMİR DKMEN

MONOTON

Güneşin doğuşuyla başlayan yeni bir gün. Sabahın sessizliği ve serinliği... Gökyüzündeki bulutların güneş ışınlarıyla yavaşça süzülüşü... Gökdelenlerin arasından bir görünüp bir kaybolan ışık huzmeleri... Aşağıdan bakınca devasa hayatlar , yukarıdan bakınca ise her şeyin küçük ve anlamsız oluşu... Sabahın ilk saatlerinde sokakta aceleyle koşuşturan insanların umutları ve çaresizlikleri... Hepsi bir arada ne garip.

Hakan için sıradan bir gündü. Sabahın yedisinde uyanmış, elini yüzünü yıkamıştı. Mutfağa yöneldi, her zamanki el alışkanlığıyla dolaptan tavayı çıkarıp iki yumurta kırdı. Aynı zamanda kahve makinesini de çalıştırmayı ihmal etmemişti. Hala ayılamamıştı, sabahın tüm rehaveti üzerindeydi. Gün içinde yapacaklarını zihninden geçiriyordu. O esnada yumurtasının pişmiş olduğunu fark etti. Kahvemakinesinin düğmesine basıp kapattı, kahvesini bardağına boşalttı. Evinin manzaralı bir odasına geçti. Bir yandan kahvesini yudumlayıp diğer yandan bilgisayarına gelen maillerini kontrol etti.

Kahvaltısını bitirdi. Bulaşık makinasına tabak ve bardağı koydu. Sabah duşunu aldı ve kıyafetlerini değiştirdi. Çıkmadan önce son bir kez çantasını kontrol etti. Saatine baktı. Saat sekizdi. Kapasını kapatıp kilitledi ve hızlıca merdivenleri indi. Metro durağına kadar hiçbir şey düşünmeden, etrafına bakmadan kurulmuş bir oyuncak gibi yürüdü.

Durakta insan kalabalığı vardı. Metronun gelmesini bekledi. Hava biraz soğuktu ama yeni doğan güneşin sıcaklığı yüzünü ısıtmaya başlamıştı. Metro geldi. Kapılar açıldı. İçeri girerken bir sıcaklık hissetti. Demek ki metroda klima çalışıyordu. Bulabildiği bir boşlukta sarkan bir tutmaça sıkıca tutundu ve metro hareket etti. Duraklar geldi geçti. Kapılar açıldı kapandı. İneceği yere az kalmışken yeni bir durakta açılmış kapıdan içeri üstü başı yırtık zavallı bir adam girdi. Hakan'ın yanına geldi. "Açım." dedi. Hakan elini cebine attı. Eli cebinde boş bir tur attı. Adama verebileceği hiçbir şeyi yoktu. Onun bakışlarındaki üzüntüyü zavallı adam çoktan fark etmiş ve bir başka yolcunun yanına gitmişti bile. Hakan üzüntüyle başını kaldırdığında ledli panelde durağına geldiğini gördü. Metrodan indi.

Tekrar saatine baktığında dokuzaya yirmi vardı. İşbaşı için erkendi yani. Geri kalan yürü yürüyerek gitmeye karar verdi. Saat dokuzda işyerinin önündeydi. Kapıdan içeriye girdi. Sol taraftaki güvenlik görevlisine kafasını sallayarak selam verdi ve ofisine doğru ilerledi. Ofisin kapısından girince ceketini sağ taraftaki askılığa astı. Sakin bir şekilde masasına oturdu bilgisayarını açtı ve işine koyuldu.

Az sonra kapıdan patronu girdi. İri yarı, kel, marka giyinmeyi seven bir adamdı patronu. Hakan!a doğru yaklaşıp önündeki koltuğa oturdu. Hakan'la konuşmaya başladı. Bu aralar işlerin kötü gittiğini kendisinden çok daha fazla çaba beklediğini söyledi.

Hakan şaşırmişti. Çünkü işini aksatmadan yapan düzenli biriydi. Patronun isteği günümüz dünyasında normalleşen bir şeydi aslında. Kendi hatasını başkalarına yükleyen ve sorumluluğun ne olduğunu bilmeyen insanlarla doluydu etrafı. Başka insanların altında iş yapmak böyleydi işte. Elinden bir şey gelmezdi. Morali bozulmuştu. Yine de işini aksatmadan devam etti önündeki dosyalara.

Saat bire gelmiş günün yarısı bitmişti. Hakan yemek yemek için merdivenlerden aşağı indi. Yemeğini aldı ve arkadaşlarının yanına oturdu. Kiminin derdi çocuğunun okul masrafı, kimininki ev kirasıydı. Sohbet ederek yemeğini yedi. Ofisine çıktı ve günün geri kalanında kalan işlerini bitirdi. Saat beş olunca bilgisayarını kapattı, masasını topladı, ceketini giydi ve ofisten çıktı. Metroya bindi ve evine gitti.

Dolapta geçen akşamdan kalan fasulye pilavı ısıtıp yedi. Oturma odasına gitti. Televizyonun karşısına oturdu. Kumandayı bulamayınca yeniden yerinden kalkıp onu aradı. Kanepedeki yastığın arkasında buldu sonunda. Yeniden oturdu, televizyonu açtı. Kanallar arası gezip takip ettiği programları izledi. Saat on bir olduğunda kalktı, yatak odasına gitti. Kıyafetlerini değiştirip sessizce yatağına süzüldü. Sıradan bir günü daha böylece bitirdi.

Sabah oldu. Güneşin doğuşuyla yeni bir gün başladı. Koşuşturan insanlar yeniden sokaklara dağıldı umutları ve çaresizlikleri kucaklarında . Ne garip...

MEHMET AKİF ÖZER

HAYALDEN FAZLASI: UZAY

İlk ve tek meslek hayalim astronot olmaktı. İlkokuldayken çoğu arkadaşımın hayalindeki meslekler uç noktadaydı. Yine çoğu kişinin yaşı büyüdükçe meslek seçimleri de değişmiştir ama benim hayalim hep aynı kaldı. Çevremdekiler hayalimi boş ve geçici görürken ben istikrarlı bir şekilde kafama koyduğumu yapacaktım. Yaşım ilerledikçe daha fazla araştırıyor ve daha fazla ilgimi çekiyordu bu meslek. Arkadaşlarım ve ailemin tam vazgeçirmeye çalıştığı zamanlarda "Türkiye Uzay Ajansı kuruldu" haberi hayallerimin önündeki engelleri kaldırmıştı. Çünkü babam milli duyguları yüksek bir insandı. Lise zamanlarımda babamla geçen bir diyalogumuzda endişesini belirtmişti. Ülkemizde bu anlamda ki yetersizliğin de farkındaydı. Yani ajansın açılması aile engelini önümden kaldırmıştı. Birden fazla üniversite bitirmem mesleğimde yolumu açabilirdi. O sıralar fizik alanında lisansımın son senesiydi. Türksat 5A uydusu ABD'den uzaya gönderilmişti. Ülkemizde uzay çalışmaları geliştirmeye devam ediyordu.

Seneler hızlıca geçmiş ve üniversite hayatım bitmişti. Bu sırada ülkemizde belli bir proje kapsamında uzaya insan gönderme planları yapıyordu. Dünyada ise her gün yeni bir şeyler oluyor ve teknoloji hızla geliyordu. Toplumsal belirgin bir şekilde ikiye ayrılmıştı. Birinci kısım çalışmaların durdurulması gerektiğini söylüyordu. Hatta bir kısmı teknofobisi bile vardı. Son yıllarda insanların duyduğu ve konuştuğu, kimisine saçma kimisinin ise sonuna kadar desteklediği teknolojiden kendini soyutlamaya çalışan insanlar vardı. İkincisi ise çalışmaların tam gaz devam ettirilmesi gerektiğini savunuyordu. Türkiye’de de durum farklı değildi. Ciddi ciddi yurtdışına gitmeyi düşündüğüm zamanlarda bir mülakatla Havacılık ve Uzay Teknolojileri Müdürlüğü'nde araştırma ekibine alındım. En azından artık bir ümidim vardı hayalimin peşinden gitmek için.

2045’in ortalarındaydık. NASA'nın önderliğinde bir toplantı yapılacaktı ve ülkemiz de bu toplantıya davetliydi. Toplantının amacı, uzay teknolojisinde belirli bir yere gelmiş olan ülkelerin proje sunmasıydı. Sunulan projelerden biri seçilecek ve o ülkeden de bir heyet o projeye birlikte NASA'da çalışma imkânı bulacaktı. Toplantıya gidecek olan sekiz kişilik heyetten ben ve bizim müdürlükten bir arkadaşım daha vardı. Öncelikle ülkeden toplantıya gidecekler arasında bir toplantıya katılacaktım. Projenin aslında üstünde uzun zamandan beri çalışıyordum. Projenin detayları bir yana amacı dünyanın etrafını saran uydu ve uzay araçları çöplüğünü temizlemektir. Bu konuda çok fazla tezler falan yazılı ama ben somut bir projeye gelmişim. Üniversite yıllarımdan beri üstünde çalıştığım son dokunuşlarımı da müdürlükte yaptığım "TGY-01". Tabii bunda arkadaşlarımda da payı vardı. Projeden bahsedince tüm gözler benim üstüme çevrilmişti.

Ben planı yansıttıktan sonra anlatmaya başladım. Anlatmayı bitirmem-soruları cevaplamamı da katarsak- bir buçuk saat gibi uzun bir zaman aldı. Projeden toplantıda bahsedilmesine, masadan karşı çıkan olmadı. Heyetin başkanı "Yetkili makamlarla olan kısmı ben hallederim" dedikten sonra toplantıyı bitirdi. Eve dönerken tek istediğim yatağıma yatıp uyumaktı. Eve giderken daha yeni koyulmuş olan metrolara denk geldim. Yaklaşık 250- 300 arası hızı değişen metroyla Ankara'ya on beş dakikaya sitemin yakınlarına gelmiştim bile. Kısa bir yürüyüşün ardından eve gelmiştim. Haftalardır müdürlükte yattığımdan olsa gerek evimi, yatağıma görünce yüzümde bir tebessüm belirdi. Üstümü bile değiştirmeden uyuyup kalmışım. Alarm kurmayı unutmama üzülsem mi sevinsem mi bilemedim. Öğlene kadar uyumuştum. Saati gördüğümde hızlıca üstümü değiştirip evden çıktım. Akşam bir toplantı daha olacaktı ve durumları kesinleştirecektik. Ekibin yanına uğradığımda herkes biraz heyecanlı gibiydi. Toplantı vakti geldiğinde hepimiz hazırдық. Başkan" Fazla vakit yok. Proje kabul edildi. Resmi işler de halledildi. Haftaya Çarşamba dokuz uçağıyla Amerika'ya gidiyoruz" dedi. Bir kaç husus daha konuşulduktan sonra toplantıyı bitirdik. Toplantıda alınan kararlarla projeyi ben anlatacaktım. Görev dağılımları da yapıldı. Bir hafta boyunca konuşmaya hazırlandım. Artık NASA'ya gitme vakti gelmişti. Trenler kadar uçaklarda hızlanmıştı ya da bizi alan özel uçak olduğu için böyleydi. Çeşitli evrak işlerinin ardından beklenen an gelmişti heyecanla toplantı saatini bekliyorduk.

Toplantı başladı. Protokoller, ilk konuşmalar yapıldıktan sonra ilk söz hakkı Çin'e verildi. Gerçekten ciddi projeleri vardı ama kendi konuma odaklandığım için fazla dinlemedim. Nihayet sıra bize geldi ve başkanın ardından ben konuşmaya başladım.

Oylamalar yapıldı ve heyecanla baştaki heyetten gelecek olan kararı bekliyorduk. Türkiye iki oy farkla kazanmıştı. Büyük bir şaşkınlıkla ve sevinçle heyettekilerle bakiştık. Yapılması gerekenler, protokol aşaması halledildikten sonra toplantıyı bitirdiler. Ülkeye dönmemizin ardından bütün hızımızla çalışmalarını tekrar gözden geçirdik. Projenin misyonu: dünya yörüngesinin yakınlarında olan istasyonlar, uydular yani uzay çöplerini imha edilecekti. Projenin ilk aşaması her türlü çarpışmaya ve manevralar için yüksek dayanaklıkta iskelet, dış yapı ve motorlara ihtiyacımız vardı. İkincisi bizim istasyonumuza, çöpleri tutmak için metal matrislerden yapılmış, motorlu kancalar. Kancalar uyduya saplanıp geminin hareketli bölümü olan orta kısmındaki motorlarla dönmeye başlayıp fırlatılacaktı. Üçüncüsüyse 2039 uzay savaşlarında kullanılan parçalayıcı ışınlar, kullanım amacı ise dünya yakınlarından uzaklaştırılan uzay araçlarını parçalamaktı. Bunu toplantıda ayrı bir şekilde belirtmiştik. Çünkü bahsettiğim savaştan sonra anlaşmalarla belli koşullar haricinde yasaklanmıştı. 2039 ki savaşta dünyanın iki büyük uzay gücü- Amerika ve Çin- arasında olmuştu. Savaşın sonunda birçok uydu parçalandığı gibi uzay çalışmalarını da gerilettiler. Sonunda çoğu ülke baskısıyla anlaşmalarla çözüldü. Bu savaştan zarar gören çoğu uydu pasif halde uzayda kaldı. Eski bilimkurgu filmlerinde gösterilen sebeplerden dolayı değil de bu uydular yüzünden dünyada kaosa sürükleniyordu. Bizim projemizde bu kaos ortamını sıfıra indirebilmek.

Dört yıllık bir çalışmanın ardından TGY-07 bitti. Bu dört senede uzaya gidecek kadro da seçilmiş ve yedi ülkeden onar kişilik kadro seçilmişti. Ben Türk ekibinin lideri olarak yönetime yakın olan kişilerdendim. Tam olarak fırlatma tarihi 22.03.2051.

Fırlatma üstünde şaheserimi inceliyordum. Uzaya gidecek ekip olarak akşam toplanıldı ve son bilgilendirmeler ve dikkat edilmesi gerekenler söylendi. Odamda günlüğümü yazarken liderlerin için acil toplantı duyurusunu duydum. Salona girer girmez ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. İki dakika sonra yanımdan ikinci kaptanın sedyede apar topar götürülürken gördüm. Tahminlerim doğru çıkmış ve toplantıda yeni kaptan atanacağını bizim aramızdan seçileceğini söylediler. Projeyi çizen ve başından beri yönetime en yakın ben olduğum için ben aday olunca başka bir aday çıkmadı. Bir kaç NASA yönetimiyle ilgili bana bilgi verdiklerinden sonra resmiyette de kaptandım artık. Bir adım daha atmıştık gelecek nesillere daha iyi bir dünya için. Sabahın erken ışıklarıyla uyanıp hazırlıkları yaptık ve fırlatma vakti gelmişti. Üç, iki, bir ve yükseklik kazanmaya başladık. Başarılı bir kalkış olmuştu. Termosfere bir dakikada çıktık ve gemiyi irtifa attırmasına gerek yoktu. Doğru zamanlama ve tam yörüngede kalacak şekilde dünyanın etrafında dönmeye başladık. Gemideki ekiple iletişim kurmam çok önemliydi. Gemide iki ana ekip bulunuyordu. Bunlar görevleriyle birlikte: Kontrol ekibi, hem gemide her şeyin yolunda gidip gitmediğine bakıyor hem de geminin rotada kalmasını sağlıyorlardı. Fırlatma ekibi, kancaları uyduya atan ve fırlatan ekipti. Ben ise kontrol ekibinde bulunuyordum. Geminin sonraki aşamalarında devreye girecek olan ışınları atma kısmını fırlatma ekibi halledilecekti.

Üçüncü gün sağlık kontrollerinin ardından çalışmaya başladık. İlk uydu sağ tarafta yaklaşık on kilometre uzağımızdaydı. Ekip kancayı fırlattı ve tam uyduya saplandı. Fırlatma kısmı ise bir o kadar başarılıydı. Boşlukta sürüklenmesini de hesap edersek yaklaşık bin yüz metre uzaklaştırıldı.

Bu demek oluyor ki termosferden tutulan uydu ekzosferin sonuna kadar atılmış oluyordu. Bir uyduyu fırlatmamız bir saat sürmüştü. Bizim karşımızda binlerce uydu veya uzay aracı vardı. Gerçekten de insanoğlu olarak kendi dünyamızın etrafını çöplüğe çevirmişiz. Tam bir yıl on ay sürdü uzaklaştırma işimiz. Son detaylı bir turdan sonra parçalama işine geçtik. Bu işlemin ise daha kısa sürmesini planlıyorduk çünkü bir atışla çok fazla uydu vurabilirdik. Planladığımızdan iki hafta fazla sürdü. Bizde o sırada zaten gemiyi geri dünyaya indirme planlarını yapmıştık bile. İnişimizi Amerika'nın eski en büyük üslerinden olan Kodiak Launch Center'a yapacaktık. On dakika sonra gemi iniş noktasının tam üstündeydi. İniş başlamış ve hızla yeryüzüne yaklaşıyorduk. Alt motorları frenleyici olarak kullanıp doğru zamanlamayla başarılı bir iniş yaptık. Bir saatlik bir dinlenmenin ardından NASA'daki toplantıya katıldım. Yaptığımız tüm işler izlenmişti. Pek de hoşlanmadığım tebrik işlerinden sonra İstanbul'a döndüm. Zira devlet büyükleriyle Türk heyetinin toplantısı vardı. Bu toplantıda genel olarak yaptıklarımız, tebrikler, yaptığımızın önemi gibi konular konuşuldu. Bir hafta Ankara ve İstanbul'daki işlerimi hallettikten sonra NASA'ya geri döndüm. Yetkilerin olduğu bir toplantıya davetliydim. Bu toplantı da ise en büyük karar artık araştırma ve proje ekibinin lideri olmamdı.

İki gün sonra hemen ekibin başına geçtim kısa bir tanışmanın ardından yeni bir projeye karşılarındaydım. Bu projeyi ise uzaydayken tasarlamıştım. Dünyanın etrafını temizlediğimiz için artık Mars'ta kurulmuş olan koloniye olan destekleri daha sık yapabiliirdik. Bu orda ki gelişmeleri ve araştırmaları hızlandıracaktı.

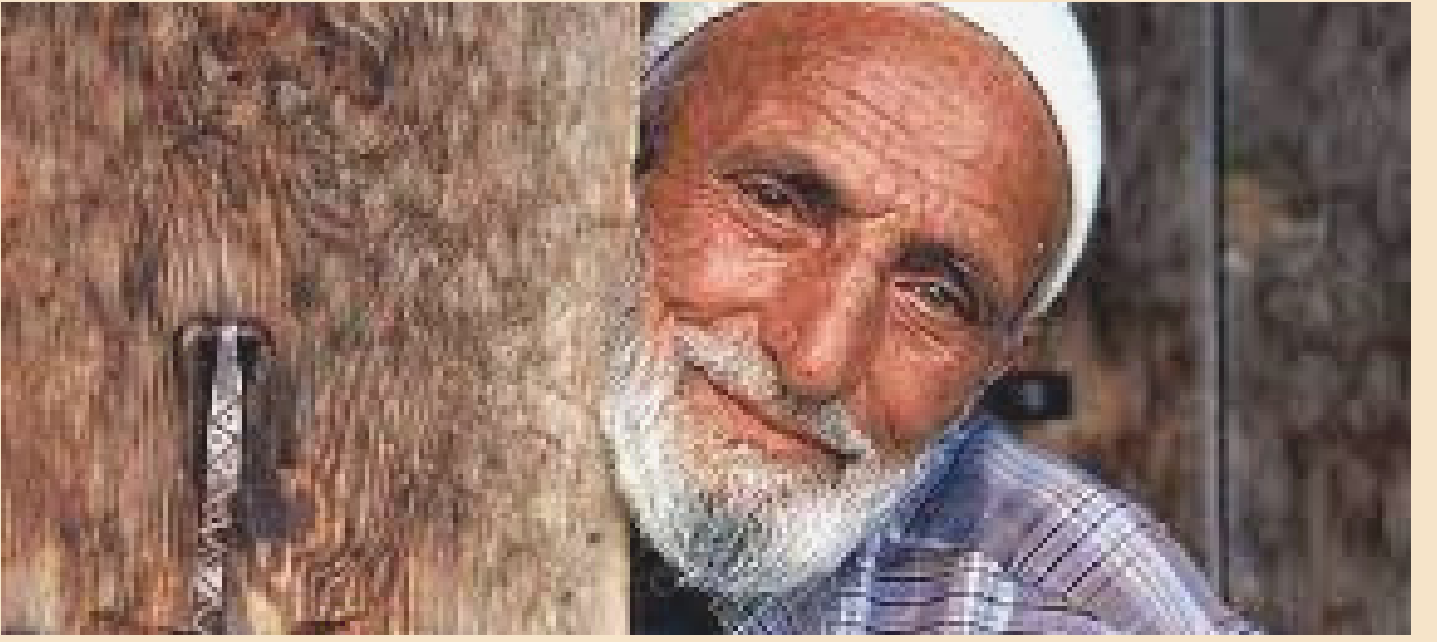
Asıl mesele Şu ki Mars'a giden roketlerin içine koca bir ekip koymamız gerekiyordu. Fazladan para ve liyakatli insan kaybı tehlikesi vardı. Çünkü Şu zamana kadar gönderilen çoğu roket orda kalmıştı. İki gezegen arasında ki basınç farkından dolayı da roketler geri gelemiyordu. Bizim yapmamız gerek güçlü motorlar ve güçlü iskeletti. Projenin planları ve gerekli izinler halledildikten sonra iyi-kötü başladık. İŞler zamanla düzeliyor ve hız kazanıyordu. Tam her Şey güzel gidiyor derken hastalığım baş göstermeye başladı. İlk zamanlar projeye odaklanmış olduğumdan ağrılarını ilaçla bastırdım. Zamanla denge ve yürüme bozukluklarım olmaya baŐlayınca asistanımla birlikte hastaneye gittik. Çeşitli tetkiklerden sonra beyin tmrmn olduğunu öğrendim. Doktor kesin çözüm ameliyatla bu iş çözebileceğini söyledi. nemli bir projede olduğumu, ekibimin başında bulunmam gerektiğini söyleyince ilaç tedavisiyle biraz daha idare edebileceğimi söyledi. ıkarken ameliyatın Őart olduğunu bastıra bastıra söyledi. Asistanım ilaçları ve çıkıŐ işlerini halletmesi için hastanede bırakıp üsse geri döndüm. Benim orda olmadığım süre zarfında roketin iskelet kısmını bitirmiŐlerdi. Doktorun tavsiyelerine dikkat ettiğimden fazla sahada olamadım. Yaklaşık on bir aylık bir zamanda roket bitmişti. Son kontrollere bende katıldım. İstatistikleri planlamaya gelince bir Şey fark ettim. Bu rokette geri gelemezdi. Yakıt dünyaya geri yaklaŐırken biterdi. Tüm ekip oturup çözüm aramaya başladık. Aslında bir motor projem vardı ama tehlikeliydi. Bunu da sahada bulunmadığım zamanlarda tasarlamıştım. Ekipe ortak kararımız "Denemeden bilemeyiz. Hem sonraki çalışmaların nn açabilir" vardı. Füzyon tepkimeli motor hakkında st mevkilere yeterince bilgi verdim. Onlarda bizim gibi düŐünüyorlardı.

Ama bunu tehlikeli kılan şey füzyonun kontrolünü sağlamaktı. Eğer bunu yapamazsak tüm emekler bir anda silinir ve daha kalkamadan kontrolden çıkarsa üsse de zarar verebilirdi. Tüm tehlikeleri göze alarak kimya mühendislerinden oluşan bir ekiple çalışmalara başladık. Basit bir planı bile her şeyi hesaplayarak hataya yer vermemek için iki hafta da çizdik. Geriye kalan motoru yapmaktı. Tam olarak dokuz günde motoru bitirdik. İkişerli olmak üzere üç motor yapmıştık. Bir tanesi rokete takmadan önce denemek için yapıldı. Üç güne gerekli izinleri halledip denemek için Alaska üssüne gittik. Heyecanlı ve meraklı bir bekleyişin ardından roket irtifa kazanmaya başladı. Ekzosferden çıktıktan sonra bir manevrayla geri geliyordu. Bizi korkutan termosferde hafif bir kontrol kaybı oldu ama sonuçta başarıyla sonuçlandı. Hızlıca üsse geri dönüp diğeriki roketi rokete takıldı. Bu fırlatma tüm dünyada ilgiyle bekleniyor ve izlenecekti. Hem Mars'ta projeleri olan ülkeleri ve şirketleri hem de motorların işe yarayıp yaramayacağını bilmek için izleyenler olacaktı. İki gün sonra yapılacak olan fırlatma işlemi için o zamana kadar dinlenmem gerektiğini düşündüğümünden sahaya hiç çıkmadım. Fırlatma günü sahada müdürle karşılaştığımda "Yaşlanıyor musun yoksa odandan çıkmamışsın." dedi. Ben de doktorla olan konuşmamı söyleyince şakayı bıraktı. Birlikte sahaya geçtik ve koltuklarda fırlatma anını bekliyorduk. Klasik bir geri sayım ve roket saniyeler içinde atmosferden çıktı. İçimi bir endişe kapladı fazla hızlıydı. Kontrol edilmekte zorlanılabilirdi. Hızlıca kontrol ekibinin odasına geçtim. Ben odaya gidene kadar Mars'a yaklaşmıştı bile. Ekip ne kadar belli etmemeye çalışsalar da düzensiz nefes alışverişlerinden gergin oldukları belliydi.

İniş saniyeler kala odada ölüm sessizliği vardı ta ki başarıyla sonuçlanana kadar. Herkes farklı dillerde başardık diye bağırıyorlardı. Elimi kaldırdım herkes sustu. Süreye ve yakıta bakmalarını söyledim. Rekor izole etmiştik. Üç dakika on altı saniye bu zamana kadar yapılmış en hızlı uzay yolculuğuydu. Yakıt ise dünyaya rahatlıkla gelebilecek kadar vardı. Bu bilgi basına verildikten sonra tüm dünya bu projeyi konuşuyordu.

Son projeden sonra ameliyata girmeye karar verdim. Asistanımla hastaneye gittikten iki saat sonra ameliyata girdim. Başarılı bir ameliyattan sonra bir hafta da hastanede yattım. Uzayın tadını almış biri olarak bu dört duvar arası insanı boğan cinstendi. Üsse geri döndüğümde büyük bir coşkuyla karşılandım. Ameliyattan sonra en çok fark ettiğim şey dinlenmem gerektiği idi. Yaşımı da işin içine katarsak artık proje işlerinden kendimi sıyırma vaktim geldiğini düşündüm. Tabi ki de uzayı bırakmayacaktım. NASA'da biraz daha idari bölüme yöneldim. Bir fırlatma bir proje olduğu zaman en ön sırada eski heyecanlılımla izliyordum. Benim burada olan macera dolu yıllarım 2045 te başlayıp 2068'in sonlarına kadar devam etti. Sonunda bir teklifle NASA Mühendislik ve Güvenlik Merkezi müdürü oldum. Her ne kadar fırlatmalara ve projelerin hepsine katılmasam da en azından odamdaki teleskopla Mars'ta olan biteni izleyebiliyordum.

İSA ERGEN

KABUS

Bu eve yeni taşınmıştık İki katlı müstakil bir evdi. İlk katında mutfak ve salon, ikinci katına dört yatak odası vardı. Anne ve babamın, benim , misafirlerin bir de dedemin odası bu kattaydı. Dedem de bizimle yaşıyordu.

O gün evde dedemle yalnızdık. Sessizce odamda oturuyor cep telefonumdan oyun oynuyordum. Annemle babam işteydi. Bir gürültü oldu önce. Sonra yan odadan dedem seslendi. Yanına gittim. Dedem ayağa kalkmaya çalışmış ama başaramamıştı bu esnada da yatağın yanındaki komodinden eşyalarını düşürmüştü. Odaya girdim ve önce düşen eşyaları toplayıp yerlerine koydum. Beni fark eden dedem “Yavrum bana su getirir misin? Ben kalkıp almak istedim ama dizlerim çok ağrıyor kalkamadım bir türlü.” dedi. Şimdi düşündükçe utanıyorum kendimden ama o an çok sinirlendim. “Bu kadar zor mu su almak? Benim de dizlerim ağrıyor ama be kimseye bir şey diyor muyum?” diye bağırdım ve söylene söylene mutfağa gidip suyu getirdim. Dedemin arkamdan ettiği hayır duaları umursamadan doğrudan odama gittim ve oyunuma kaldığım yerden devam ettim. Daha sonra da telefonun kulaklıklarını takıp şarkı dinlemeye başladı. Öylece uyuyakalmışım.

Rüyamda dedem vefat etmişti. Herkes bir tarafta ağlıyordu. Şaşkındım. Annem kalktı bana geldi ve “Deden senin yüzünden öldü. Bu kadar zor muydu yaşlı bir insana bir bardak su vermek?” dedi. “Deden senin su getirirken yaptığın hareketler yüzünden tekrar susayınca senden su istemeye çekinmiş, kendisi aşağıya mutfığa inmeye çalışırken de merdivenlerden düşmüş. Sen hiç mi ses duymadın, nasıl far etmedin?” Hiçbir şekilde anneme cevap veremiyordum. Nasıl verebilirdim ki. Ne diyecektim Suçluluk duygusuyla ağlamaya başladım. Aynı duyguyla da yataktan fırladım.

Uyandığım da ter içindeydim. İlk başta ne olduğunu anlamadım. Koşarak dedemin odasının önüne gittim. Kapıyı açmaya korkuyordum. Kapıyı yavaşça açtığımda dedemi koltuğunda kitap okurken buldum. Öylece kalakalmıştım. Dedem “Ne oldu yavrucuğum? Kan ter içinde kalmışsın.” dedi. “Çok korkunç bir kabus gördüm.” dedim. Yanına koştum, ellerini öptüm ve az önceki davranışım için af diledim. Dedem de beni affetti.

O gün bugündür gördüğüm kabus gerçek olur korkusuyla sık sık dedeme bir ihtiyacı olup olmadığını soruyorum. Bir ihtiyacı varsa severek yardım ediyorum O da bana hayır dualarını ediyor. Bazen bir rüya hayatın gerçeğini öğretiyor demek ki.

BURHAN TURABİ TOPDAĞ

BİR CUMARTESİ GÜNÜ

Bu sabah uykumu alamadan uyandım. Her yanım ağrıyor sanki. Her gün sabah namazını cemaatle eda etmek isterim. Kendimi hasta hissetmem buna mani değil anlayacağınız. Önce bir abdest alayım da...Allah Allah bu sabah bu su da bir garip soğuk. Hanıma seslendim, su bu sabah çok soğuk diye. Güldü , “Yaşlanıyorsun galiba bey” dedi beni kızdırmak istercesine.

Kızdırır mızdırır ama iyi kadındır karım Zeynep ... Bir gün bile kahvaltımı eksik etmemiş iki evladımıza ve bana gözü gibi bakmıştır yıllardır. Bak evlenip barklandı gitti evden keratalar. Kaldık bir köroğlu , bir ayvaz... Kalk adam kalk namaz beklemez, hem daha sonra kahveye gidip dünün değerlendirmesini yapacağız arkadaşlarla. Emeklinin baş işidir bu dün ne olmuş, yarın ne olacak kritik etmek lazım değil mi ama şimdi?

Yol uzun değil Allahtan bak karşıda da Adem , beraber muhabbet ederken nasıl geçer anlamayız bile ne zamanı, ne yolu.

Ne demiştim camiden sonra ikinci durak kahvehane. Bir çay, bir, gazete, bir arkadaş ne olsun. Ama şu yan masa pek tekin değil bu sabah. Sabahın erken vaktinde kurmuşlar okey masasını heyecanlı biraz da gürültülü bir hengame içindeler derken al sana kavga. Yok taş çaldın, yok sen aldın derken ortalık girdi birbirine.

Zor ayırdık , gitti kafa göz birkaç kişide. Anam kavga edenleri ayırayım derken ben de suratıma bir yumruk yemişim haberim yok. Burnumdan süzülen kırmızı sıcaklık olmasa fark etmeyeceğim inan. Neyse olduk mu hepimiz karakolluk . Şu gencecik insanların derdine biz de bu yaşta karakol görmüş olduk efendim. Hem boşuna denmiyor onlara “delikanlı” diye. Kanları akıllı olsa bu zırvalığı yaparlarmı hergeleler? Hiç sanmam.

Olan yine bize oldu. Halimizi gören hanımdan çocuk gibi azar , üstüne de sevgiyle karışık bir sitem işittik. Ne yapsın tabi kadın çocuklar evlenince kim kaldı bize bizden başka. Azarın ardından güzel bir yemek üstüne de kallavi bir kahve iyi geldi doğrusu. Bugün artık dışarı çıkmayayım kafamı dinleyip sabah hengamesini hanıma unutturayım diyordum ki torunlar bastı evi. Torun var ya torun... insanın bütün yorgunluğunu alır bu cennet kokulular. İnsan kendi çocuğunu yetiştirirken hep telaş içinde okulu, geleceği, sağlığı derken sevmeye vakit bulamıyor galiba. Torun öyle mi hiç... Hep sev, hep sev. Çocuklar kızıyor bazen “Baba bize karşı böyle yumuşak değildin, ne oldu sana?” ya da “Baba şımartma!” diyorlar. “Tamam, tamam” deyip geçiyor gülüyorum içimden. Diyemiyorum ki siz de kaybettiğimi onlar da buluyorum diye.

Cumartesileri en önemli işlerimden biri de pazara çıkmak. İstemeyerek de olsa evden ayrılıp pazara doğru yollandım. Seviyorum semt pazarlarını, oradaki pazarcıyı, taze yiyecek kokusunu. Eskiden mevsimleri pazardan da takip edebilirdik. Domates mi çıkmış yaz geliyor, lahana kış habercisi. Şimdi öyle mi? Hepsi her zaman var , gel de anlat çoluğa çocuğa yaz sebzesi, kış sebzesi diye. Biz unuttuk nerdeyse...

“Ablacım bak düştü düştü!” dedi pazarcının biri bağırarak. Tezgahın önündeki kadın; “Ne düştü ayol?” dedi şaşırılmış şekilde Pazarcı alaycı bir tavırla “Fiyatlar düştü be ablam.” diyerek güldü. Kadın “Tövbe , tövbe!” çekerek uzaklaştı tezgahtan. Bütün pazar bu tip insanlarla doluydu. Lakin bir tanesi vardı ki bütün dikkatleri üstüne çekiyordu. O bir mandalinacıydı ve satış yapabilmek adına kendi tarzını yaratmıştı adeta. Mandalinacı, o güzel sesiyle şunları söylüyordu . “ Bu zamanda mandalina bulmak zor görünür. Mandalina bulursun ama iyisini bulamazsın. Vay delikanlı gönlüm vay, sen bu kurşunu yine mi yedin? Hani aşk bize gurbetti, yine mi sevdin?”

Soluklanmak için dönerken kahveye uğradım yine. Sabahki hengamenin yerini bir sakinlik almıştı. Çay içerken haberlere gitti kulağım. “Yapay zekalar insanlığın sonu mu olacak?” Düşündüm. “Bir robot mu bizi yok edecek acaba?” diye. Derken haberler bitti. Hafta sonları hele de gündüz doğru düzgün bir şey olmaz bu televizyonlarda. Tahmin ettiğim gibi komik videolar başladı. İzlerken aklıma geldi, bizim hanım da bu videolarda kedileri izlemeye bayılır hep bir kedi isterdi eve. Tipik yalnız kalma korkusu bence. “Benim hanım da böyle bir kedi istiyor ama nerden bulmalı bilmem ki?” Aklımdakini sesli söyleyivermişim fark etmeden. Kahveci Hüseyin ; “Abi istediğin kedi olsun , çık arka bahçeye bizim kedinin yavruları var, iki ayı geçti , sahiplenecek aile arıyoruz zaten. İstersen arka sokakta veteriner de var gösteriverirsin.” dedi.

Hayda nerden nereye geldik. Pazara gittik kediyle eve döneceğiz galiba. Düşündüm de ne mutlu olurdu Zeynep. “Haydi bakalım Hüseyin dedim bakalım şu yavrulara hem daha neler lazım anlat bakalım hele...”

Malzemeydi, veterinerdi derken ikinci vaktini de aştık, akşam yaklaşıyor. Bunca eşyayı taşıyamayınca taksi tutayım dedim. Hüseyin “Abi ev kısa mesafe taksi olmaz ben götürürveririm seni.” dedi. Hay bin yaşa Hüseyin sana da yardım edenler olsun ömrün boyunca.

Eve varınca Zeynep’i torunları anlatmama gerek var mı bilmem. Şarkıdaki gibiydik “Ankara’dan abim gelmiş, evde bir bayram havası...” Birilerini mutlu etmek gibi güzel başka ne var dünyada. Ne demiş Yunus “Sevelim sevilelim , bu dünya kimseye kalmaz.” Hem güzel de oldu galiba bu kedi ya, herkes kendi evine gidip bizler yalnız kalınca çocuk seslerinden uzaklaşan bu eve bir renk geldi.

Bir cumartesi günü... Hızlı başlayıp sakin tamamlandı böylece. Birazdan yatacağım ve saatim sabah namazından önce çaldığında onu duyabilmek, ertesi güne uyanabilmek için dua edeceğim. Ben kim miyim? Emekli memur Hasan Fidan...

MUHAMMET ALİ BAÇARU

ASKER

Ölüm! İlk kez ölümlle burun burunayım. Daha önce de vuruldum, dövüştüm. Ben bir askerim, işim bu fakat bu sefer çok farklı. Nefesim daralıyor ve ellerim buz gibi.

Sekiz gün önce gönderildim buraya. “Büyük savaş var.” dediler. “Giyinin kuşanın gidiyoruz.” dediler. Kim mi dedi? İnanın bilmiyorum. Sorgulama şansım da yok zaten. Sana emir verilir yaparsın, “Niye, neden?” diye soramazsın. Bana dediler ki “Şu taburun komutanısın.” , “Emredersiniz!” dedim kabul ettim. Taburuma geldim. Yirmi - yirmi beş yaş arası yüz tane genç fidan. “Baban kim yavrum ne iş yapar?” , “Şunlardandır komutanım esnaftır.”. “Anan kim yavrum ne iş yapar?” , “Şunlardandır komutanım, çiftçidir.” . Ben de aynı onlar gibiyim. Anam bir Anadolu kadını Erzurumlu ev hanımı. Dört oğlu var, sabahtan akşama kadar saçını süpürge eder bize bakardı. Babam asgari ücretle çalışıyor, sabahın köründen gecenin karanlığına kadar. Ona buna bir şeyler satmaya çalışırdı. Ben o dört çocuğun birincisiyim. Yirmi yaşında ittire kaktıra bir üniversiteye girdim. Asker oldum. Sonra rütbem yükseldi zamanla.

Şimdi buraya geldim işte bu oğlanların başına. Yahu küçücük oğlan. Ne işi var savaşta? Sormadan edemiyorum ama sorgulamayacağım. Bizi buraya kimse kolumuzdan tutup getirmedi. Hepimiz aynı yollardan geçtik. Bizi kimse zorla savaştırmıyor değil mi? Çok doğal; savaş ve barış olur ,askerler şehit düşer, anası babası ağlar, otuz saniyeliğine kahraman olursun. Cenaze törenin düzenlenir ve sonrası toprak. Ailenden gayrısı unuttur seni.

Bizim işimiz bu. Biz askeriz. Sonra kuzeyimizdeki karakol basıldı dediler. Gecenin üçünde bütün çocukları uyandırıp yola koyulduk. Benim de üstüm emirler veriyordu. “Şuraya gidin, burada mevzilenin, siz hazır olun!” diye. Bir şekilde en önde ben ve askerlerim kaldık. Evet siper bizdik. Yüzlerce dağınık ev ve arkalarında inanılmaz büyük bir karakol. Amaç evleri temizleyip kendimize yol açmaktı ve bu iş bilin bakalım kime verildi? Ben ve benden sonraki yüz çocuğa. Önce planlar yapıldı ,taktikler verildi. Kimse de demiyor ki“Bu bir satranç oyunu değil savaş, biz de robot değiliz.” Bu bir savaş ve kazanmak için bize yürekli askerler lazım.

Beşerli gruplara ayrıldık. Sağ kanat başarı ile geçti fakat sol kanat kırıldı. Dile kolay on üç nur gibi oğlumu, aslanımı kaybettim. Buna rağmen hattı temizlemeyi başardılar. Artık bizim sıramızdı. Kendimi çok güçlü hissetmeye başladım. Karşıma ayı çıksa tek seferde yere yıkardım ama düşman gözüküyordu bir türlü. Yavaşça kafamı sokağa doğru uzattım. Emrim altındaki aslanlara gelmelerini söyledim. Sırayla ve yavaşça yürüdük. Nefesim hızlanmaya kalbim deli gibi atmaya başladı. Sanki ilk mücadelem gibi heyecanlıydım. Silahım hava yüzünden soğuyordu. Elim sırf bu yüzden ağrımaya ve gözlerimden yaş gelmeye başladı.

Yeni bir evi daha kontrol etmek için içeri girdik. Ev temizdi. Artık çıkma vakti gelmişti. Tam o sırada cam kırıldı ve askerlerimden Mahir üzerime atladı. İnanılmaz bir gürültü koptu. Kulaklarım çınlıyor, üzerime oluk oluk kan boşalıyordu. Mahir sırf beni korumak için şehit düştü. İçeriye bomba atmışlardı ve Mahir kendinden önce beni düşünmeseydi şimdi o hayatta olacaktı. Şimdi anasına babasına ne diyecektim? “Oğlunuz beni korumaya çalışırken şehit düştü.” Demeye utanmayacak mıydım? Benden başka dört kişi daha kaldı geriye fakat evin içinde kısıtılmıştık. Ben ve Mahir’in üzerinden kurşun gibi yağın yağmurlar biraz başımı kaldırırsam beni süzgece çevirecekti. Mahir’i üzerimden attım ve hala üzerimde olan şaşkınlık ve üzüntüyle pencerenin dibine doğru süründüm pencerenin merdivenlerinin gören tarafını kapatmam lazımdı çünkü yukarıdaki aslanlar yara alırsa kendimi affetmezdim. Mahir benim için hayatını verdi ve yukarıdaki kurtarmak benim boynumun borcuydu. Perdeleri çektim her ne adar delik deşik olsalar da artık görüş alanları kısıtlanmıştı odanın sağında bulunan dolabı merdivenlerin önüne getirdim artık yol açılmıştı aşağı inebilir ve kapıya kadar sürünebilirlerdi fakat sonrası tahmin edilemezdi ve binlerce kez telsizden yaptığım çağrılara küçücük bir cevap gelmemişti artık tek çare savaşmaktı az önce yapılan taktik ve planların hiçbiri kalmamıştı artık önemli olan tek şey askerlerimin kor gibi yanan yürekleriydi hepimiz patlayabilecek ne varsa dışarı attık Ayrıca evde bulduğumuz bidon bidon benzinden yaptığımız molotofları da attık. Artık tek güvencemiz sayılı sayıda kalmış kurşunlarımızdı. Ateş etmek için ayağa kalktım , birden sol omzumu yakan bir sıcaklık hissettim. Bir kurşun da kulağıma aldım. Diğer kurşun da sol elime isabet etti.

Askerlerim beni duvar dibine zar zor çektiler. Sonra bizim bölükteki askerlerin seslerini duydum. Sonrası zifiri karanlık...

Yoğun bakımda uyandım. Sol kolumu kesmişler, doktorlar beni izliyor. Onların arkasında ise bembeyaz elbiseler içinde yüzü görülmeyen , cinsiyetini bile seçemediğim kişi. İstemsizce gülümsedim. Az önceki kaostan eser yok, çok rahatım ve hala gülümsüyorum.

EMİR DÜKMEN

KORKUNÇ İSTİLA

Dünyada o güne kadar pek çok salgın yaşanmıştı. Cüzzam, veba, grip salgınları... Son olarak covid-19 salgını beklenilenden daha uzun sürmüştü ve dünyanın tüm ülkelerinde milyonlarca can almıştı.7,7 milyarlık dünya nüfusu neredeyse dörtte birine düşmüştü. Nihayet bulunan aşı ve ilaçlar neticesinde salgın tamamen durdurulmuştu. İnsanlık bir taraftan yaralarını sarmaya, bir taraftan yeni bir dünya hayatına alışmaya çalışıyordu. Kardeşlik yardımlaşma gibi duygular artık daha da önemseniyor, bilimsel çalışmalar son sürat devam ediyordu.

Murat, NASA' da görev yapan genç, azimli ve son derece başarılı bir uzay bilimciydi. Son zamanlarda samanyolu galaksisinin dışında keşfettiği bir gezegeni inceliyordu. Yine bir gün gece yarısı teleskopla incelemeler yaparken, gökyüzünde bir tuhafılık fark etti. Önce bunun bir meteor yağmuru olduğunu düşündü. Ancak biraz daha inceleyince, ışıklı kürelerin yeryüzüne doğru iniş yaptığını fark etti. Gördükleri karşısında son derece heyecanlanan Murat, arkadaşlarına haber verdi. Hep birlikte ışıklı cisimlerin iniş yaptığı yerlerin koordinatlarını belirlemeye çalıştılar. Koordinatlar tespit edildiğinde Murat hayretler içerisinde bu cisimlerin, memleketi Türkiye üzerine iniş yaptıklarını gördü. Derhal Türkiye Uzay Araştırmaları Enstitüsü'nden arkadaşı Turgut' u aradı.

‘Alo, Turgut. Ben Murat. Az önce teleskopla araştırma yaparken yeryüzüne doğru iniş yapan birden fazla ışıklı cismin Uludağ etekleri civarına iniş yaptığını gördüm. Sana haber vereyim dedim.’

Turgut heyecanla ‘Aynı şeyleri bizde tespit ettik ancak, bu cisimler çok alışıldığın dışında küçük uzay araçlarına benziyor. Eğer bu araçlar dünyadan uzaya gidip dönen araçlar değilse, korkarım başka gezegenlerden misafirlerimiz var dostum. İlgili kurumlara haber verip bölgede detaylı bir araştırma yapmalarını sağlayacağım. Hadi sana kolay gelsin, hoşça kal.’

Turgut telefonu kapattıktan sonra kafası iyice karışmıştı. Nereden başlayacağına, kimlere durumu nasıl açıklayacağına karar veremedi. Bir anda aklına Tolga geldi. JÖH(Jandarma Özel Harekat)istihbarat biriminde albay olarak görev yapıyordu. Kendisi ile lise yıllarından devam eden sıkı bir dostluk vardı. Heyecanla telefona komut verdi. ‘Hemen Albay Tolga’ya bağlan.’ Birkaç saniye sonra Albay Tolga üç boyutlu görüntüsüyle Turgut ‘un karşısındaydı. Turgut Tolga ‘ya olanları anlattı, bir an önce ortak bir ekibin kurulup inceleme yapmak üzere olayın olduğu bölgeye hareket etmek gerektiğini anlattı. Tolga konuyu hemen Bora’ ya haber vermek üzere görüşmeyi sonlandırdı Bora yatağında, derin uykusunda uyumakta iken bir anda yanı başında albayın kendisine bağlanmayı bekleyen görüntüsüyle irkildi. Pijamalarıyla hemen ayağa kalkıp asker selamıyla ‘Bağlan’ emrini verdi. ‘Buyurun komutanım’ dedi. Ve karşısında albayın üç boyutlu görüntüsü ile bağlantı sağlandı.

“Bora! Hemen yirmi kişilik özel bir arama ekibi hazırla. Uludağ’a gidiyoruz. Ben seni detaylarla ilgili bilgilendireceğim.” Bora “Emredersiniz komutanım” diyerek görüşmeyi sonlandırdı. Hemen ekibini hazırlayıp yola koyuldu. Helikopter pistine geldiklerinde Albay Tolga onları pistte bekliyordu. Albay aranacak bölgelerin koordinatlarını Turgut’tan almıştı. Operasyonun detaylarını askerlere anlattı. Üç helikopter sırayla havalanıp uzay aracı olduğundan şüphelenilen araçların bulunma ihtimalinin olduğu yere doğru gittiler. Helikopterlerin hepsinin gece görüşü, yakınlaştırma, yeryüzü tarama, detaylı görüntüleme ve üstün sensör özellikleri vardı. .

Sabaha kadar Uludağ'ın neredeyse tamamını taradılar ancak hiçbir farklılık göremeden dönüş yapmaya karar verdiler. Dönüş sırasında Bora daha önce haritada görmediği genişçe bir çukur alan fark etti. Bu çukurluk yeni oluşmuş gibiydi Hemen başka bir helikopterde bulunan komutanına haber verdi ve bölgeye iniş yapmaya karar verdiler. Sabahın ilk ışıkları Uludağ'ı aydınlatırken Bora ve ekibi Komutanı ile birlikte Bir ev büyüklüğündeki çukuru incelemeye başladılar. Çukurun bir tarafında yerin içine doğru saplanmış bir başlık fark ettiler. Bunun üzerine Tolga Turgut ve ekibini de bölgeyi incelemek üzere buldukları yere çağırdılar.

Bir gün sonra Turgut ve ekibi bölgede yaptıkları incelemenin sonuçları karşısında hayretler içerisinde kalmışlardı. Bölgede gördükleri bir uzay aracı başlığıydı ve başlığın muhtemelen taşıdığı bir kapsül vardı. Başlık toprağa saplanmış bir şekilde fark edilmişti ancak ne kapsülü ne de onun dünyaya ne taşıdığını bir türlü anlayamadılar. Uzay aracı ile ilgili raporlar tüm ülkelere gönderildi fakat aracın dünyadan gönderilip dönen bir araç olmadığı ortaya çıktı. Kim bilir belki başka bir gezegenden ya da uzayın herhangi bilinmeyen bir yerinden uzaylılar artık dünyamızı ziyaret etmeye mi başlamıştı? Yoksa başka ülkelerin bir savaş taktiği mi idi?

İki gün sonra Gemlik istikametinde giden bir aracın otoyoldaki bir yayaya çarptığı ve yayanın hareketsizce yattığı bilgisi geldi. Ancak acil servis ekipleri yerde yatan kişiyi muayene ettiklerinde kalbinin çalıştığını ve hiçbir yara almadığını gördüler. Sadece 'Dünya bizi bekliyor' diye sayıklıyordu ve ayağa kalkamıyordu. İki kürek kemiğinin arasında bozuk para kadar bir işaret vardı. Başındaki doktor işareti görüp eliyle incelediğinde bunun bir Çip olduğunu fark etti. Çipe dokunduktan kısa bir süre sonra yere yığılıp kaldı. Bu durumu öğrenince Bora Turgut'a haber verdi. Bunun üzerine garip kişinin özel önlemler altında incelenmesine karar verildi. Yerde yatan kişinin görünüşü olarak insana benzediği ancak iç organlarının farklı olduğu tespit edildi. Yalnız çok önemli bir şey daha fark ettiler. Çipin yerinden çıkarılmasıyla birlikte uzaylının rengi yeşilimtırak bir renge dönüşmüştü. Turgut artık bu kişinin iki gün önce dünyaya inen araçtan geldiğine emindi. Bu olaya şahit olan herkesin içini bir korku saldı.

Acaba bu garip yaratıklardan kaç tane vardı ve neden gelmişlerdi? Daha sonra Hastane yönetimi ve bu olayı bilen doktorlarla beraber Turgut ve ekibi bir karar aldılar. Bütün bu yaşananlar neler olduğu anlaşılıncaya kadar bir süre halktan gizlenecekti.

Bir gün sonra AVM' den bir ihbar geldi. Uzun boylu, esmer bir adamın insanların gözlerinin içine bakarak masmavi bir lazer ışını gibi değişik bir ışık gönderdiği ve karşısındaki insanın etkisiz hale gelerek bayıldığı haberi gelmişti. Bu olay halkın içinde gerçekleştiği için AVM' deki herkes çığlık çığığa AVM' yi terk etmişti. Polis ve ambulanslar bölgeye hareket etmiş olay yerine Bora ve ekibi de gelmişti. AVM' nin çevresi kuşatılmıştı. Tam içeri gireceklerken Bora bir kişinin uçarak hızlıca olay yerinden uzaklaşmaya çalıştığını gördü. Hemen ekibine:

“Lazer silahlarıyla vurun !” emrini verdi.

Ekipler onu vurup etkisiz hale getirdiler. Bu kişinin yanına gidip incelediklerinde onunda sırtında bir çip olduğunu gördüler. Bu çip daha önce gördükleri uzaylının çipiyle aynıydı. Bu iki çipten yola çıkarak eğer varsa diğer uzaylılara da ulaşmak gerekiyordu. Bora Turgut'u arayarak,

“Geçen günkü uzaylıdan bir tane de AVM de yakaladık. Onu etkisiz hale getirdik. Şimdi senden bir şey istiyorum. Bu çipleri çözümlenebilir misin?”

“ Tabii ki elimden geleni yaparım.”

‘ Korkarım bu yaratıklardan daha çok var ve bunları tespit etmemiz gerekiyor. Şimdi çipleri sana göndereceğim.” dedikten sonra telefonu kapattı.

Turgut'tan gelecek sonuç beklenirken, kısa sürede şehirde bu olaya benzer ihbarlar gelmeye devam etti. Bütün dünya şehirde yaşananlardan haberdar olmuş olayları kaygıyla takip ediyorlardı. Bu yaratıklar ilk önce tamamen insana benzediği için tespit edilemiyordu. Ancak insanlara gözlerindeki ışınla zarar verdiklerinde anlaşılıyordu. Bütün bunlar durumu daha da zorlaştırıyordu. Bu adamları önceden tespit edip yakalamamanın bir yolu olmalıydı. Artık şehirde dolaşan bu varlıklarla ilgili ciddi bir operasyon vakti gelmişti...

Üç gün sonra yine huzursuz bir güne uyanmıştı Bora. Uzaylılar insanları çok yoruyorlar, insanlara zarar vermeye devam ediyorlardı. Bora kahvaltısını bitirdikten sonra telefonu çaldı. Arayan komutanı Tolga'ydı. "Bora, Turgut az önce beni aradı. Çipi çözümlenmiş. Bana bir rapor gönderdi. Bu raporda uzaylılarla ilgili bütün bilgilere ulaşılabiliyor. Şu anda uzaylıların sinyallerini alabiliyoruz. Sanırım uzaylıların toplu bir şekilde yaşadıkları bir araç olmalı. Çünkü bu sinyallerin çoğu aynı koordinatlar üzerinde ve yaklaşık beş yüz tane sinyal keşfettik. Bu sinyallerin yaklaşık yüz tanesi birbirlerinden uzak ve yaklaşık dört yüz tanesi birbirlerine yakın bir şekilde duruyor. Ve bu uzaylı çokluğu olan yer Uludağ eteklerine yakın bir bölgede bulunuyor. Şimdi yüz kişilik bir birlik hazırla ve koordinatlarını gönderdiğim yere gel." Bora aceleyle "Emredersiniz komutanım!" diyerek telefonu kapattı. Bora hızlıca hazırlandı. Birlikleri hazırlayıp bir saat içinde yola koyuldular. Eğer bu operasyon başarılı olursa uzaylıların çoğu yok olacaktı.

Yarım saat sonra Tolga yanında yaklaşık elli askerle birlikte Bora ve askerleri bekliyordu. Tolga uzay aracının yerini tam olarak belirledikten sonra nasıl bir saldırı yapacaklarını askerlere anlatıyordu. Kısa bir süre sonra uzay aracının bulunduğu yere doğru sessizce yaklaştılar. Araç bir dönüm kadar geniş ve büyüktü. Askerler aracın etrafını kuşatıyorlardı. Tolga Bora'yla birlikte on kişilik bir taburla önden gitti. Diğer askerler uzun buğdayların arasında yatıp pusu kurmuşlardı. Tabur hızlıca aracın yanına koştu. Aracın çevresinde kimsecikler yoktu. Tolga Bora'ya duvar delici lazerini çıkarmasını söyledikten sonra etrafı kolaçan etti. Bora duvarı yavaşça delerken birden 'Güm' diye bir ses duyuldu. Aracın bir kısmı delindiği gibi yere düşüp çok fazla ses çıkarmıştı. Bu arada dışarıda nöbet tutan birkaç uzaylı onları fark etti. Bora hemen kendini uzay aracına attı. Diğerleri uzaylılarla çatışmaya başladılar. Bora ayak sesleri duydu ve kendini bir kuytuya attı. Bir grup uzaylı deliği kapatıp geri eski yerlerine döndüler. Bora ışın silahına ultra susturucusunu taktı. Artık uzay aracında yalnız kalmıştı. Daha sonra Bora saklandığı yerden çıkıp etrafı gezmeye başladı. Gemi çok büyük ve uzun üzeri camla kaplı tek bir koridordan oluşuyor, koridor sağlı sollu odalara ayrılıyordu. Bora ne yapacağını bilmiyor, umutsuzca odaları dolaşıyordu.

O sırada bir sesle irkildi. Bora uzay aracının camından yukarı baktı ve gördüklerine inanamadı. Devasa bir boyutta bir uzay gemisi buldukları yere yaklaşıyordu. Gemi Boranın içinde bulunduğu uzay aracından yaklaşık elli kat daha büyük görünüyordu. Boranın aklına bir fikir gelmişti. Bora hızlıca gemide dolaşırken önüne cam bir bölüm çıktı. Bora çömelerek cam bölümü inceledi. İçeride birkaç tane uzaylı vardı. Bora aklındaki planını gerçekleştirmek üzereydi. Ayağa kalkıp camı kırdı ve içerdekilere ışın silahlarıyla ateş etti. Uzaylılara ışın gelir gelmez kayboldular. Ölünce görünmez oluyorlardı. Ortaya çıkan gürültü nedeniyle, alarma benzer bir ses yükselmeye başladı. Bora cam bölümün kapısına ve kırdığı yere kimyasal bombalar attı. Üzerinde koruyucu kıyafetler olduğu için kendisi bu durumdan etkilenmiyordu. Kendi bulunduğu yere sis bombası atıp uzay aracının pilot koltuğunun başına geçti. Bora rastgele kontrol düğmelerine basarak aracı hareket ettirmeye çalıştı. Sonunda bir düğme aracı havaya kaldırmıştı. Öte yandan yaklaşmakta olan devasa gemi yeryüzüne yaklaşıyordu. Bu arada birkaç uzaylı bombalardan etkilenmeyerek Boranın bulunduğu yere doğru yaklaşıyordu. Bora ışın silahıyla bir kaçını vurdu. Bora Devasa gemiyi arkasından takip etmeye başladı. Bora çok zorlanarak da olsa aracı kontrol ediyordu. Aracı hızlandırarak araca iyice yaklaşıp aracın motoruna yöneldi. Bora bağırarak Devasa aracın motoruna girerken müthiş bir ses patladı. Dev uzay gemisinin motoru patlamıştı. Boranın bulunduğu araçla birlikte yeni gelen uzay gemisi de yere çakıldı. Bora aracın yere inmemesi için kendini feda etmişti ve insanlık için şehit olmuştu.

Diğer uzaylılar kısa süre içinde bulunarak yok edildi. Yalnız bir gerçek vardı. Bora kendini feda ederek korkunç bir istilayı önlemiş ve dünyayı kurtarmıştı. Dünya tekrar huzura ve mutluluğa kavuşurken Bora tüm dünyada yaptığı kahramanlıklarla anıldı.

TARIK ERGEN

KURTULUŞ GÜNÜ

Dünya, her zamankinden çok daha büyük bir küresel felaketle karşı karşıyaydı. Popülasyonun artmasıyla beraber dünya üzerinde bulunan doğal kaynaklar hızla tükenmekte olup insanoğlunun varlığını tehdit ediyordu. Yeryüzündeki besin kaynaklarının birçoğunun tükenmesiyle beraber pek çok hastalık da ortaya çıkmıştı. Yeni doğan bebeklerin büyük bir kısmı besin yetersizliğine bağlı hastalıklara yakalanıyordu. Yetişkinler her ne kadar dayanmaya çalışsa da besin yetersizliğinden takviye ilaçlar kullanmak zorunda kalıyordu. Gelişen teknoloji bu duruma bir çözüm bulunamamıştı. Suyun da büyük bir oranda tükenmesiyle insanlara sadece belli miktarda su veriliyordu.

Dünya da bu kadar çok dert varken bir de insanlar kaynaklar için savaşıyorlardı. Birçok devlet kendi milletlerini kurtarmak adı altında su savaşları, kaynak savaşları, besin savaşları veriyorlardı. Bu savaşlar en sonunda patlak verdi. 12 Ekim 2053' te başlayan bu su ve kaynak savaşında nükleer füzelerin kullanılması sonucu Orta Asya'dan Japonya' ya kadar uzanan bu coğrafi bölge resmen yok olmuştu. Tam altı milyar insan o savaşta toz olup gitmişti.

Bundan daha beteri ise 2059'da insanların "Kurtuluş Günü" ismini verdiği dev tornadoydu. Bu tornado daha evvel insanların başına gelen bütün felaketlerden daha beterdirdi. Tam tamına 74 gün sürmüştü bu dev felaket. Yüzbinlerce ev, araba, yok olmuş milyonlarca insan ölmüştü. Bilim adamları tam üç gün öncesinden fırtınayı haber verip kırmızı alarm verse de başarılı olamamışlardı. Fırtına saatte 1874 km/s hızı görmüştü. Önüne ne geliyorsa yok ediyordu. Bu hızla beraber ilk olarak ABD'nin Colorado eyaletinde başlayan bu fırtına kısa sürede tüm Amerika kıtasını daha sonra da tüm dünyayı çevrelemişti. Yetmiş dört uzun günün ardından nihayet sona ermişti bu felaket. İnsanların adeta kıyamete benzeyen bu güne "Kurtuluş Günü" adını vermeleri ise gelecek nesiller içindi. Onların hiç böyle bir dünyaya gelmemeleri için seviniyorlardı. Fırtına bilançosu insanoğluna ağır patladı. 2059'da 11 milyar olan Dünya nüfusunun neredeyse %85'i ya nükleer savaşla ya da bu fırtınayla yok olmuştu.

Aradan yıllar geçti...

İnsanlar artık yok olma eşiğinde ilerliyordu büyük devletler bir konsey kurup bu konseyde çözüm yolları üretmek için muhtemelen son kez bir araya gelecekti. Bu konseyde her ülkeden bir temsilci yer alıyordu. İnsanlığın devamı için bir umut olan bu konseyin nihayet toplanma vakti gelmişti. Konseyde sırasıyla katılan tüm ülkelerin bilim adamları alabilecekleri önlemler için fikir veriyordu. Tüm ülkelerin ileri gelenleri kendi önerilerini 2 ortaya attıktan sonra önde gelen bir fikir en çok oyu almıştı. Bu fikir dünya üzerinde yaşayan insanların bir kısmının, insanoğlu neslinin devamı için kendilerini feda etmeleriydi. Kısaca insanlığın devamı için bir kısmını feda etmek...

Bu karar insanlık tarihindeki en zor kararlardan olsa gerek. Ama insanlık her yolu denemişti özel cam koloniler, sığınaklar, yapay gıdalar ve uzayda farklı bir gezegende yaşama fikri. Bu yollardan hepsi denenmişti fakat sadece uzayda farklı bir gezegende yaşama fikir sonucuna varılmamıştı çünkü ilerleyen teknoloji ile dünyadan milyonlarca kilometre uzaklıktaki bir kör bölgedeki küçük çaplı solucan deliğine gönderilen “FAMK 2068” (Bütün insanlık için) ekibinden tam dört yıldır haber alınamıyordu. TUA (Türkiye Uzay Ajansı) ve diğer uzay şirketleri onlarla her gün tekrardan irtibat kurulmaya çalışılıyordu fakat tek bir sinyal bile alınamıyordu. Konsey kurulu kararını vermişti dünya üzerinde bulunan insanlardan bir kısmı insanlığın devamı için öncelikle gönüllüleri daha sonra ölümcül hastalıklı olanları daha sonrasında ise yaş durumuna göre zengin-fakir, ünlü-ünsüz bir biçimde tamamen ayırt etmemek şartıyla her ülkeden kura çekilecekti. Yapılan kurada isimleri çıkan insanlara yakınlarıyla son bir kez veda etmeleri için bir hafta verilecek ve bir haftanın sonunda büyük bir kapsülün içinde hepsi uyutulup, kapsül içerisindeki oksijen kesilerek canlarını feda edeceklerdi. Konsey kurulunun ardından haftalar geçmiş dünya üzerindeki tüm ülkelerde büyük kapsüller kurularak feda işlemine hazırlanıyordu. O sırada tüm dünya yeni bir çözüm üretmeye çalışıyordu. Dünya üzerindeki hiçbir insan kendi insanlığını feda etmek istemiyordu. Bu durum her ne kadar da üzücü olsa da şuan için başka bir çözüm yolu yoktu...

Feda' ya üç gün kala TUA beş yılın ardından “FAMK 2068” ekibinden bir sinyal alınmıştı. Tam olarak kesin bir sinyal olmasa da mekiklerinin ana bilgisayarından gelmişti bu sinyal. Fakat bu sinyal bile yeterli değildi fedanın iptali için. Konsey kurulu feda iptali için bu sinyalden fazlasını istiyordu.

Dünya üzerindeki tüm uzay teknisyenleri, savaş pilotları, astronotlar TUA olağanüstü kurulu için toplanma kararı almıştı. Bu kurulda bu sinyali araştırıp konuşacaklardı. Tüm uzman teknisyenler bu sinyali çözebilmek için uğraşıyorlardı. Yıllardır TUA'da çalışan Yusuf ve ekip arkadaşları bu sinyal üzerine yoğunlaştılar. Fedaya bir gün kala nihayet sinyali ve sinyalin karşılığını çözmüşlerdi. Feda' ya saatler kala bu bilgiyi üst yetkililere ulaştırmayı başaran Yusuf ve ekibi fedanın iptali için Konsey Kurulunun dikkatini çekerek onları bu kararın iptalini tekrardan konuşmak için toplamayı başarmışlardı. Konsey kurulu tekrardan toplandı. "FAMK 2068" ekibinden gelen sinyalin anlamını Yusuf'a sorduklarında bu sinyalin karşılığını "Burada yaşam var!" olduğunu kurula söylediğinde herkes çok şaşırmıştı. Saatlerce neler yapabileceklerini konuşan konsey en sonunda Yusuf ve 3 ekibini yanında TUA'nın en tecrübeli astronotlarını da yanına alarak "FAMK 2068" ekibinin rotasından gitmeye karar verildi. 24 Mayıs 2073 yılında yola çıkmak için hazırlanan "FAMK 2073" ekibi bütün hazırlıklarını tamamlamışlardı. Nihayet yolculuk vakti gelmişti. Ekip yola bugün çıkıyordu, tüm dünya tek yürek olup onların yolculuğunun başarılı geçmesi için dua ediyordu. Fırlatmanın ardından yeni teknolojiler ile solucan deliğine yaklaşık 6 ayda varacaklardı.. Aradan aylar geçti. "FAMK 2073" solucan deliğine varmasına çok az bir zaman kalmıştı. Dünya geçen aylar boyunca direnmeye çalışıyordu. Fakat bir ay önce bilim adamları yeni bir şey keşfetmişlerdi. Küresel felaketler ve güneş patlamaları nedeniyle güneş yaklaşık elli yıl sonra ölecek ve dünyada yaşam bitecekti. Her geçen gün daha fazla etkisi görülen bu güneş patlamaları insanları daha da tedirgin ediyordu.

Artık Dünya'daki yaşamın devamı için tek yol "FAMK 2073" ekibinin bulacaklarıydı. Tüm TUA çalışanları günlük olarak "FAMK 2073" ekibiyle irtibat halindeydi. "FAMK 2073" bu uzun yolculuğun başında astronotlar kendilerini uyutmuşlardı. TUA solucan deliğinin karşısında uzay mekiğini durdurmuş, astronotları uyandırmaya başlamışlardı. Astronotlar uyandıklarında tam 6 ay geçmişti aradan. Nihayet farklı galaksiler görecektirdi. Bu seferki mekik canlı yayın yapıyordu. Solucan deliğini gören dünyadaki TUA çalışanları büyük bir hayret ve şaşkınlıkla yayını izliyorlardı fakat bu yayın orda olanlardan yaklaşık 18 dakika sonra geliyordu. İletişim kurmak en az yarım saati buluyordu. TUA tüm istatistikleri gözden geçirdikten sonra "FAMK 2073" ekibine solucan deliğinden geçme talimatı verdi. "FAMK 2073" ekibi başlarında Yüzbaşı Yusuf uzay teknisyeni Dr. Bora ve kozmonot Uraz solucan deliğinden geçmek için harekete geçti. Deliğın içinden geçerken cidden çok hızlı bir biçimde, saatte yaklaşık 78.000 km hızla yol alıyorlardı. Deliğın içinden geçmeleri yaklaşık üç saat sürdü. Üç saat sonunda o kadar uzaklaştılar ki dünyadan, on sekiz dakikada gelen sinyaller dört aya çıkmıştı. Dört ay sonunda sinyali alan TUA hangi koordinatlara gideceklerini ekibe yolladı. Gidecekleri gezegenin ismi "N-478" idi. Sinyali alan ekip gidecekleri gezegene doğru yol almaya başladılar. Gittikleri gezegene inerken atmosferinin olduğunu ve bunun aynı bizim gezegenimizdeki atmosfere çok benzediğini fark ettiler. Gezegenin yeryüzüne indikçe rengârenk bitki örtüsü ve pembe-sarı renkteki okyanusları ve turuncu dağları ile cennet gibi bir yerdi. Yeryüzüne indiklerinde ekip dışarıda oksijenin olduğunu öğrendiler.

Dışarı çıkıp içlerine nefes çeken ekip gezegenin çok güzel koktuğunu öğrendiler. Yeryüzünde yürüyüş yapan ekip ileride değişik bir yapı olduğunu gördüler. Dağların arasında, değişik bir yapıydı bu, daha önce görmedikleri... 4 Ekip bu yapıyı araştırmak için uzay gemisinden silah ve teçhizat alıp yola koyuldu yapıya doğru yaklaştıklarında yapının ne olduğunu bile anlayamadılar ev desen ev değil, kaya desen kaya değil, mağara desen mağara değil değişik bir yapıydı. Kapısından geçtiklerinde içeride beş yıl önce kaybolan "FAMK 2068" ekibiyle karşılaştılar. Bu gezegen onları değiştirmişti. Yüz hatları değişen ekiple karşılaştıklarında 2068 ekibi başkanı Yusuf'a sarıldı ve gülümseyerek onun yüzüne baktı. Onca yılın ardından 2068 ekibi başkanı Cem' in ilk sözü şu oldu: - Bütün insanlık için... Orada bulunan herkes yaşadığı mutluluktan dolayı neredeyse havalara uçacaklardı. Saatlerce konuştular. Günlerce araştırmalar, planlar yaptılar ve artık Dünya'dan başka bir gezegende yaşanabildiğini keşfetmişlerdi. Hepsinin gözleri doluydu. İnsanoğluna ikinci bir şans verilmişti. Yusuf ve Dr. Bora yanlarına Cem'i de alarak Dünya' ya bu müjdeli haberi vermek üzere ana araca döndüler. Bu müjdeli ve gelecek vaat eden haberi Cem'in sesiyle verince tam dört ay sonra Dünya'da insanoğlunun yaşadığı onca felakete rağmen ilk defa kutlama yapılmıştı. 829 milyon insanın kaldığı Dünya'da adeta küresel bayram ilan edilmişti. Her ne kadar sevinse de insanoğlunun ve başta FAMK ekibinin yapacak çok işi vardı. Öncelikle bu gezegenin insan genetiğini değiştirdiğini bildikleri için bunun üzerinde çalışmalar yapmaya başladılar. Bunun yanı sıra Yusuf yeni Dünya düzeni için plan program yapıyordu. Milyonlarca ışık yılı uzaklıktaki gezegende bunlar olurken Dünya'da ise gezegeni taşımak için gerekli hazırlıklar yapılıyordu.

Yolculuk tam on seferde tamamlanacaktı. Her seferde ise tam elli uzay aracı yeni Dünya'ya yollanacaktı. Bu büyük yolculuk için ciddi bir meblağ gerekiyordu neredeyse imkansızdı hatta. Fakat insanoğlu kafasına koyarsa onu başarırđı. Dünya'da ne kadar yakıt varsa hepsi toplanacaktı ve toplandı da. Fakat beş yüz uzay aracı için yeterli değildi bu yakıt ve ekipmanla sadece üç yüz kırk üç uzay aracı gidebilecekti. Geride kalanları dünyada bırakmamak için bilim insanları karanlık madde ve quantum boyutu üzerinde çalışmalar yaparak sorunu gidermeye çalıştı. Bilim öylesine ilerlemişti ki bilim insanları karanlık maddeyi quantum boyutunda işleyip sınırsız yakıt haline dönüştürebilmeyi başarmıştı. Bilim ne kadar mucizevi bir şey idi... Aradan aylar geçti. İnsanoğlu hazırlığını tamamlamış, gidiş sırası belirlenmişti. Dünyadan götürülecek eşyalar arasında savunma, bilim, yiyecek, tıp, fizik alanında ihtiyaçlara öncelik verilmişti. İlk filo yola çıkmak için hazırđı tam elli uzay aracı gidecekti ilk etapta diğer etap ise bu yolculuktan tam bir yıl sonra gidecekti. İlk giden ekipler genel olarak yeni 5 düzeni oluşturmaya yardımcı olacaktı AI teknoloji robotlar sayesinde şehirler kurulacak, tarım ve bilim merkezleri oluşturulacaktı. Dile kolay tam 859 milyon insanı yerleştirmek çok zor olacaktı. Neyse ki bu yeni Dünyamız eski Dünyamızdan tam doksan dört kat daha büyüktü. İnsanoğlunun hayatta kalmak, nesillerini devam ettirebilmek için yapmış olduğu bu kayıplar karşılıksız kalmayacaktı...

18 YIL SONRA...

“Sevgili Günlük,

Bu söz ne kadar eskise de hala yeri farklı bende ne de olsa hala insanız. Yıl 2093. İnsanoğlunun yeni dünyasında tam 18.yılına gireceğiz haftaya. Tam 18 yıl...

Ne kadar çok acı ve zorluk çeksek te pes etmediğimizin tam 18.yılı. 8 Yıl önce Dünya ile tüm bağımızı koparttık. Tam 859 milyon insanımızı bu yeni dünyamıza taşıdık. Yeni binalar, eğitim merkezleri, hastaneler, fizik laboratuvarları inşa ettik. İnsanlığımızı geri kazandık. Çocuklarımızı yeni mutlu ve huzurlu bir hayat bıraktık. Çektiğimiz onca acı sonunda refaha ulaşabildik. Bu gezegen nedendir bilmiyorum ama gerçek anlamda mutlu oluyorsun ister istemez bu yaşadıklarından sonra. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Kelimeler kifayetsiz bu yaşadıklarımı, yaptıklarımızı anlatmakta. Keşke hiç bu olaylar olmasaydı da Dünyamızda yaşayıp gitseydik ama oldu işte. En azından ölen insanlarımızla beraber insanlığımızı da kaybetmedik en önemlisi buydu. Sonunda mutlu ve huzurlu bir hayata sil baştan başlayabileceğiz. Dünya seni özleyeceğimizi hiç sanmıyorum. Burada insanlık artık huzur dolu. Kurduğumuz yeni meclisimizde aldığımız kararla eski olaylardan bahsetmeme kararı aldık. Çocuklarımıza zamanı gelince nerede olduğumuzu neler yaşadığımızı anlatacağız. Ha bu arada en önemli haberi vermeden yazıma son vermek istemiyorum. Cem üzerinde yaptığımız araştırmalar sonucu buranın insanoğlunun evrimi için tüm gerekli şartları sağladığını fark ettik. Kısaca evriliyoruz dostum. Daha zeki daha çevik ve kuvvetli yaşam formlarına evrilmekteyiz. Hala üzerinde araştırmalar yapmaktayız o yüzden şuan çok bir şey bizde bilmiyoruz. Fakat şunu bilmeni isterim dostum insanoğlu artık mutlu. Biz artık çok mutluyuz..."

YUSUF ÇAKMUR

KEHANET

Uzayın derinliklerinde Sirius yıldızının yakınlarında bir gezegende imparatorluk galaksisinin en büyük hanedanlarından biri bulunuyordu: Tamuğ Hanedanı...Tamuğ hanedanı burada altı asırdır hüküm sürüyor gezegenin uranyum kaynaklarıyla zenginliğine zenginlik katıyordu.

Şu sıralar yeni keşfedilmiş yağmur ormanları ve denizlerle kaplı gezegenin hangi hanedana verileceği tartışma konusuydu büyük ve güçlü Tamuğlulara mı yoksa çöllerde baharat ve demir yataklarıyla zenginleşen Uçmağ Hanedanı'na mı bu konularda öncelikle manevi yönü ve güçleri olan insanlara danışılırdı teknolojiyi yöneten maden bölgelerini söyleyen kehanetleriyle meşhur olan Tin Hanedanı. Tin hanedanının parada malda toprakta gözü yoktu imparatorluğu elinde bulunduran Violin Hanedanlığı ise Uçmağlılara sinirliydi. Başta bulunan Lord Harlaus , Violin ve Uçmağ hanedanlarının ortak prensesini kaçırap evlenmişti iki hanedan Mars yakınlarda Kuapu adını verdikleri dev savaş gemileriyle savaşa başladılar.

İmparatorluğun ve Tin hanedanının araya girmesiyle savaş durdu ama dökülen bütün bu kanlar ve gözyaşları prensese değmedi çünkü prensesin bebeği olmuyordu. Tin hanedanına mensup baş rahibe Tomris Ana'dan yardım istendi ve dualar edildi halka çeşitli madenler dağıtıldı. Tomris Ana şöyle dedi "Günün birinde çocuğun olacak, bir oğlun olacak ama kraliçe olduğun bu topraklarda hüküm süremeyeceksin."

Kraliçe Zafrodita bunu kabul eder aradan yaklaşık üç ay geçer gelişmiş teknoloji ve baharattan dolayı tıp sistemleri çok gelişmiş olan Uçmağlılar kraliçenin bir erkek bebeğe hamile olduğunu öğrenirler. Bebeğin kaş rengi göz rengi boyu kas ve protein yapıları her şey Doktor Urbanus tarafından kral ve kraliçeye anlatılır prens anlatılanlara göre çok sağlıklıdır.

Doğum vakti gelmiştir kehanet kraliçenin umurunda bile değildir imparatorluk hanedanı ve Tamuğlular çok şaşkındırlar. Kraliçenin bir oğlu olur ismini Arpolon koyarlar. Arpolon doktorların lazer ustalarının yusufçuk pilotlarının yanında büyür güçlü kuvvetli bir adam olur imparatorluk kutlamaları için hanedanlar Violinlerin başkenti olan Valerya'da toplanırlar. Arpolon burada Tamuğluların biricik prensesine aşık olur gece ziyafetten sonra herkes odasına çekilir ama imparator hanedanların gücünü ve zenginliğini görünce tahtı kaybedebilirim düşüncesine kapılır. Tam bu sıralarda sarayın koridorlarında bir patırtı yaşanır Prenses Valentina, Prenses Zafrodita'ya ihanet ettiği gerekçesiyle Kraliçe Zafrodita ise vücut koruma kalkanı açık olduğu için yara almaz ve karşı saldırıya geçip panullasıyla Valentina'yı öldürür imparatorluğun yolladığı askerlerde Kral Harlaus'u öldürür. Kraliçe Tamuğluların yaptığını düşünür. Tamuğlular da prensesi öldürenin Uçmağlar olduğunu dolayısıyla iki hanedan karşı karşıya gelir saray kutlama yerinden çok yas yerine döner. Kral Harlaus öldüğü içinde Kral Arplolon olur. Gezegen tartışması ise işlerin kızıışmasına neden olur imparator da bundan faydalanıp iki hanedandan da kurtulmak ve tek hakim güç olmak için gezegeni Uçmağlılara verir. İki hanedanın arası iyice bozulur.

Uçmağlılar bugüne kadar hep çöllerde yaşamışlardır şimdi ise hiç bilmedikleri okyanuslar platin evler ormanlar ve değişik bitkilerle kaplı ormanlara gideceklerdir. Haupu adını verdikleri beş yüz tona kadar yük taşıyabilen araçlarla başkentleri Çamun'dan yeni başkentleri olacak Dormania'ya gelirler ormanlar lazerler arayıcılığıyla kesilip temizlenir platin evler yapılır. Kral Arpolon ve ana Kraliçe Zafrodita halklarıyla birlikte nihayet bölgeye yerleşirler.

Ormanlardan, orman ürünlerinden kazanç sağlamaları lazımdır denizleri araştırıp inciler mercanlar balıklar da pazarlayabilirler kraliçe orman işerinden sorumludur, kral da denizlerden pazarlayabilecekleri ürünlerin sorumluluğunu alır başkent yavaş yavaş oluşmaya başlar 500kmlik alana yayılmış fabrikalar ile hem başkent hem hanedan gelişir güçlenir refaha erer ve o zamanki insanların mustarip olduğu tionusa çare aranır, araştırmalar yapılır. Tionus bulaşıcı ve öldürücü bir hastalık olup yumuşak dokudan bulaşıp iç organları sertleştiren bir hastalıktır. Hastalık süresince sıvı tüketimi şarttır. Hastalığın tespiti sadece sertleşmenin deri yüzeyine ulaşmasıyla tespit edilir hastalıklı kişiyle temas etmek aynı odada bulunmak bile kolayca bulaştırabilir. Bu olaylar olurken Tamuğlular Arpolon'u bir varisi olmadığı için öldürmeyi planlarlar. Dormania'da Tamuğlulara çalışan hainler vardır. Temiz hava almayı sağlayan sistemleri bir süre durdurup zehirli gazı algılayan sensörleri devre dışı bırakırlar ve zehirli gazla saray ahalisini öldürürler ama sarayın bahçesinde bulunan ve ölmeyen iki kişi vardır. Kraliçe Zafrodita ve Kral Arpolon. Kral ve kraliçe gizli geçitten kaçarlar gece Tamuğluların saldırısıyla kurulan başkent harabeye döner sarayı da Tamuğlular işgal eder. Fabrikalar savaş gemileri lazer depoları tionus araştırma labaratuvarları kısacası akla gelen her şey Tamağ Kralı Kongar acımasızca halkı da katleder.

Herkes Uçmağ hanedanı bitti soy tükendi sanır. Bu ormanlarda hem gizemli hem acımasız hem de savaşçı bir kavim yaşar peki kimdir bunlar deniz altında oksijen tüpü olmadan sadece bir kıyafetle nefes almayı sağlayan bir kavim yüksek basınçlı denizaltılar ve yüksek derece kamuflaj sağlayan kıyafetler işte Hepose hanedanı Tinlerde gerçekleşen olaylardan sonra imparatoru sıkıştırmaya başlarlar ve Tamuğlulara ceza verilmesini hanedanlarının sürgüne gitmesini söylerler. Arpolon ve Zafrodita kaçarlar Hepose askerlerine denk gelirler şaşkınlıktan küçük dillerini yutacak duruma gelmişlerdir. Dillerini bilemedikleri daha önce hiç görmedikleri askerler... Askerler, Arpolon ve Zafrodita'yı Hepose'nin başkenti olan Pohesene götürür. Kraliçe Herponia da onların dillerini bilemez ama Arpolon'a aşık olur. Arpolon ne yapıp eder ve Hepose dilini öğrenir ve olanları Herponia'ya anlatır. Herponia olay karşısında yardım etmeye karar verir ve Arpolon'a evlilik teklif eder. Arpolon ve Herponia evlenirler ve imparatorluğa savaş açarlar savaşlar sonucunda imparator hanesi olan Violinler yenilir. Sıra kral Harlaus'un ve Dormania'nın intikamını almaya gelir. Tamuğluların başkenti Tagun zapt edilir, şehre zarar verilmez. Böylece bütün galaksi uçmağlıların kontrolüne girmiş olur fakat başkent seçiminde zorluklar çıkar. Bunun üzerine başkent Hepose seçilir Kraliçe Zafrodita ise eski başkente dönme taraftarıdır.

Nitekim istediği olur başkent değiştirilip eski başkent olan Çamun yeniden başkent seçilir Tomris Ana'nın kehaneti gerçekleşir ve Kraliçe Zafrodita ölür bir zamanlar hüküm sürdüğü topraklarda bir çocuğu olması pahasına hayatından vazgeçmiştir. Arpolon ve Helena yeni imparatorluğu adaletle yönetirler.

MUHAMMED AHMED DURGUN

FANTASTİK DÜŞÜNCELERİN KILICI

Kahramanlarımız yine her zamanki gibi göreve hazırlanıyorlardı ama bu seferki görevleri diğerlerine göre biraz daha farklı olacaktı. Daha önce hiç bu kadar sessiz bir görevde bulunmamışlardı, Deniz bu konuda biraz tereddüt ediyordu, sessiz ortamlardan pek hoşlanmıyordu fakat Derin aynı şekilde düşünmüyordu. Her görevde olduğu gibi çok heyecanlıydı kılıcına fazla güveniyordu çünkü şimdiye kadar kılıcı ona yol göstermişti. Denizin iç güduları çok gelişmişti olacakları daha önceden sezebiliyor ve buna göre tedbirler alabiliyordu ve görev günü başı ciddi çok ağrıyordu. Bu sadece ikisinin beraber gideceği ilk görev olacaktı kanalizasyona kurulmuş olan bir albino timsahı oradan almaları gerekiyordu, nadir bir tür olduğu için Derin'in babası bu timsahı canlı istiyordu.

Görev yerine ulaştıklarında Deniz'in baş ağrısı daha çok artmıştı. Bir şeyin yanlış olduğunu anlamıştı Derin'e bunu söyledi fakat Derin her zamanki gibi bir an önce timsahı bulmak istiyordu. Deniz aletlerini aldı kendi icadı olan sinyal cihazı ile yola koyuldular Derin'in sadece kılıcı vardı fakat Deniz çok tedbirliydi. Ciddi dövüş eğitimleri almıştı spor konusunda çok yetenekliydi. Yanına kendi icadı olan ölü bir yıldızın çekirdeğinden güç alan eldivenlerini almıştı, eldivenler 20 ton kadar kaldırabilmekteydi. Deniz icatları konusunda gurur duyuyor ve çoğu zaman Derin'e laf atıyordu.

İkisi de aletlerini alıp yola koyuldular, kanalizasyon girişı tuhaf bir şekilde parlıyordu içeri girdiklerinde Deniz ciddi bir enerji akışı olduğunu fark etti ve bu enerji onun başının ağrısını gittikçe arttırıyordu. Derin Deniz'e "Bir sinyal alıyor musun, herhangi bir canlı var mı?" diye sordu. Deniz enerji akışından o kadar etkilenmişti ki bu enerjiden yararlanmak istedi ve eldivenlerinden birini burada bıraktı. Derin, Deniz'e aynı soruyu tekrar etti ve Deniz "Kusura bakma enerji akışı ciddi anlamda fazla bunu almasam olmazdı." dedi ve "Sinyal yok." diye sorusunu cevapladı. Kanalizasyon birkaç metre sonra üçe ayrıldı fakat ikisi en son ayrıldıklarında başlarına çok iyi şeyler gelmemiştii bu yüzden bu sefer Deniz Derin'in peşinden gitti fakat gittikleri yer aşağı doğru bir uçurum şeklinde devam ediyordu bu yüzden geri döndüler ve soldaki yoldan gitmeye karar verdiler. Bir süre sonra ağır bir koku bastırdı. Deniz'in başının ağrısı artık dayanılamayacak seviyeye gelmişti. Deniz o sıra bir şeylerin olacağını anlamıştı ve tam Derin'e 2 haber verecekken timsah belirdi. İkisi de büyük bir korkuyla birbirlerine "Timsah neden bu kadar büyük!" diye sordular ve hemen koşmaya başladılar. Timsah o kadar hızlıydı ki fikirlerini değiştirip saldırmaya karar verdiler, Derin kılıcını kullanıp kendini havaya fırlattı Deniz'de timsahın altına kayıp midesine bir yumruk attı ve timsah tavana çarpıp afalladı. Tam o sıra Derin timsahın sol bacağını kesti ve beline büyük bir kesik açtı. Timsahın bağırması ile bütün kanalizasyon inledi fakat o sıra ikisi de bir şey fark etti. Timsah kendini iyileştirebiliyordu ve aniden yeniden saldırdı. Deniz hemen timsahın suratına bir darbe indirdi ve timsah geriye doğru sürüklendi. Derin, Deniz'in eldivenine bastı ve Deniz onu timsaha doğru fırlattı, Derin timsahın sırtında büyük bir yarık oluşturdu ve Deniz o sırada yardım destek istedi. Destek yoldaydı fakat fazla dayanamayacaklardı timsah çok seri davranıyordu ve derin çok yorulmuştu

Tam o sıra Deniz timsaha ağır bir darbe indirdi ve hemen girişe doğru diğer eldiveni almaya koştular. Deniz planı aklında hazırlamıştı. Eldiveni alır almaz biriken enerjiyle timsaha sert bir darbe indirecekti ve timsah bayılacaktı, eldivene yaklaştıklarında timsah da onlara yetişmişti. Derin timsahı oyalamak üzere saldırdı fakat dövüş sırasında timsah Derin'e çok sert vurmuştu. Derin yere düşüp bayıldı. Deniz eldiveni alır almaz timsaha doğru koştu ve timsaha aşırı sert bir darbe indirdi. Timsaha vurmadan önce biriken enerjiye bakmamıştı ve baktığında gözlerine inanamadı, neredeyse beş ülkenin enerji ihtiyacını karşılayacak kadar enerji vardı içinde ve bunun beşte ikisini timsah üzerinde kullanmıştı. Timsah yumruğu yer yemez orada ölmüştü. Destek geldiğinde artık timsah için çok geçti. Derin'in babası Deniz'e bu konuda çok kızacaktı bu ona bir servete mal olmuştu, Derin ayıldığında timsah kamyonu yükleniyordu ve Deniz hayalet görmüş gibi gözleri dalmış bir şekilde boş boş önüne bakıyordu. Derin Deniz'e ne olduğunu sordu ve Deniz olayı anlattığında Derin şaşırmıştı çünkü daha önce Deniz hiçbir görevde kimseyi öldürmemişti. Derin biriken enerji miktarını duyunca Deniz'e “Babama bu enerji miktarını söylersen sana kızmayacaktır.” dedi. Kamyonu binip üsse doğru ilerlemeye başladılar. Deniz bu enerji miktarının garip bir şekilde fazla olduğunu biliyordu bu konu ile sonradan ilgilenecekti, şu an aklında olan tek şey Derin'in babasının ona nasıl tepki vereceğiydi. Deniz Derin'in babasının yönettiği bir çetede çalışıyordu, çetenin çoğu ekipman ihtiyacını karşılıyordu. Malzemeleri söylüyor Derin'in babası bu malzemeleri satın alıyor ve Deniz'de yeni aletler ürettiyordu. Çete dediğime bakmayın, aklınıza küçük bir grup gelmesin bu grup yaklaşık 300 kişiydi ve her asker 10 kişi ile savaşabilecek kadar eğitimliydi. Üsse 3 vardıklarında Deniz endişeliydi çünkü Derin'in Babası timsahı canlı istemişti.

Kendisi çok katı bir adamdı ama kızına karşı aynı şekilde değildi. Kızını çok şımartıyor ne isterse yapıyordu. Deniz bu durumdan pek memnun değildi ama işinden memnundu. Her ne kadar kaçak iş yapsalar ve her ne kadar Deniz dışardan savaştan hoşlanmayan biri gibi dursa da aslında tasarladığı silahlar bir ülkeyi bir gecede yok edebilecek güçteydi ve bunu kimsenin ruhu bile duymadan yapabiliirdi. Derin'in babası Deniz'i konuşmak için yanına çağırdı, Deniz odaya girdiğinde Derin'in babası pek sinirli değildi çünkü Derin ona enerji konusundan bahsetmişti. Deniz tam konuşacakken Derin'in babası sözünü kesti ve enerji hakkında soru sordu. Deniz "O kanalizasyonda tuhaf miktarda enerji açığı var bu şimdiye kadar aletlerimi yaparken harcadığım enerjinin neredeyse 20 katı." diye cevap verdi. Derin'in babası "Peki timsahı nasıl öldürdün?" diye sordu. Deniz "Eldivenlerimden birini kanalizasyonun girişinde bırakmıştım, en çok enerji kaçağı oradaydı, timsahın bizi yeneceğini anladığımda hemen eldivenimi almak için koştum. Derin o sırada timsahı oyalayacaktı ben ise eldiveni alıp timsahı bayıltacaktım fakat eldivende biriken enerjiye hiç bakmadım eldiveni alır almaz takıp timsaha bütün gücümle vurdum. Timsahın kırılan kemiklerinin sesi geldikten sonra enerji miktarını kontrol etmek istedim. Tasarladığım enerji çekirdeği sayesinde eldivenim aşırı fazla miktarda enerji depolayabiliyordu ve neredeyse enerji miktarı fullenmişti, bu enerjinin beşte ikisini timsah üzerinde kullanmışım. Bu yaklaşık on ton basınç demek, orada hangi canlı olsa ölürdü" dedi. Derin'in babası askerlerine hemen bu enerji miktarı hakkında araştırma emri verdi fakat o sırada Deniz söze girdi "Maalesef o enerji miktarının hepsini eldivenim çekti. " diye yalan söyledi. Derin'in babası "O zaman o eldivendeki enerjinin geri kalanını ver de kullanalım." dedi.

Deniz "Bu enerjinin bir miktarı araştırmalarım için lazım olacak geri kalanını size veririm" dedi ve odadan çıktı.

Akşam olmuştu, Deniz eve dönmek için yola çıktı, yolda bu enerji hakkında düşünüyordu. Bu enerji ile neler yapabileceğini hayal ediyordu. Eve vardığında kimse yoktu, ailesini dört yıl önce bir güneş reaktörünün patlaması sonucunda kaybetmişti. Annesi ve babası yapay bir güneş üzerinde çalışıyordu. Bunu insanlığın yararına kullanmak istiyorlardı, fakat bir aksilik oldu, bobinlerden birisi fırladı ve bütün aksilikler arkasından geldi, derken reaktör aşırı kuvvetli bir şekilde patladı. Sekiz kilometre çapındaki herkes bu patlamadan etkilendi. Patlamaya yakın olan insanlar ise orada buharlaştı. Deniz bunu ne zaman düşünse üzülyordu. Artık eve döndüğünde yemeğini kendi hazırlıyor, akşamları "iyi geceler " diyebileceği bir ailesi yoktu. Ailesinin 4 ölümünden sonra o da bilimle uğraşmaya başladı ve kendisinde doğuştan gelen bir yetenek olduğunu fark etti. Her şeyi çok kolay öğreniyor bir öğrendiğini unutmuyordu. İki yıl önce laboratuvarında insan zihnini geliştirebilecek bir çalışma üzerinde çalışıyordu. İlk prototipi üzerinde denedi ve sıvıyı enjekte eder etmez damarları yanmaya başladı, o kadar acıtıyordu ki ölmek istedi. Acı dindiğinde bayılmıştı ve ayıldığında hiçbir şeyin değişmediğini düşündü ve sinirli bir şekilde yaptığı bütün deneyleri bırakıp laboratuvarı terk etti. Ertesi sabah uyanırken daha enerjik bir şekilde, kendini daha dinç hissederek uyandı. Kahvaltısını yapıp okula gitmeye hazırlandı ve yola koyuldu. Tam evden dışarı çıktığında garip bir şey hissetti, sanki vücudu onu bir konuda uyarıyor ve kendi kendine geri çekiliyordu. Geri çekildiği sırada önüne bir kuş yuvası düştü ve yaptığı deneyin boşa çıkmadığını anladı. Sonunda başarmıştı bunca zamanlık emeği karşılık vermişti, kendini çok iyi hissediyordu ve sevinçli bir şekilde yola koyuldu.

Okulu seviyordu, herkes gibi normal bir çocuktu, ama hayatı yakın zamanda değişecekti. Okuldan eve donerken bir otobusun kaza yapmak üzere olduğunu sezdi ve oraya doğru atıldığı sırada koşma hızının da arttığını fark etti ve bu hızın verdiği momentum ile otobusu ittirip yan duşmekten kurtardı. İçerdeki herkes Deniz'i alkışlıyordu fakat o sırada ileride ye olacağı çetenin askerleri tarafından bu durum fark edilmişti ve askerler bu durumu Derin'in babasına soylediler. Patron bu konu hakkında bir sure duşnd ve çocuğu buraya getirmelerini emretti. Deniz'i bulduklarında yine okulda gitmek için yoldaydı ve hemen üstüne atılıp kaçırmaya çalıştılar fakat Deniz şu anda kullanmakta olduğu eldivenlerin prototipini yapmıştı ve bunları kullandı, eldivenler pek güçlü değildi fakat on kişilik bir grubu çok rahat bir şekilde pert edebilecek güçteydi. Kaybedeceklerini anlayınca Derin kamyonetten indi ve kılıcı ile Deniz'e bir atak yaptı. Deniz ani refleksleri sayesinde bu atağı savuşturdu. Bu sırada Deniz ve Derin arasında bir dövüş yaşandı. Askerlerden birisi Deniz'e doğru bir bayıltıcı bomba fırlattı. Deniz bu bombayı da refleksleri sayesinde savuşturdu. Tam o sırada Derin'in kılıcın kabzası ile vurmasıyla Deniz yere düştü ve bayıldı. sse vardıklarında Deniz elleri ve bacakları bağlı bir şekilde Derin'in babasının karşısındaydı. Deniz çok sakindi çünkü hiçbir tehlike sezmiyordu. Derin'in Babası Deniz'e bir teklifte bulundu, o Deniz'e gerekli mühimmatı ve parayı sağlayacaktı, Deniz de bu mühimmat ve para ile hem s için alet yapacak hem de kendi hayatına bu para ile devam edecekti. Deniz'in ailesi yoktu çalışıp kazandığı parada ona zar zor yetiyordu, Ailesinden geriye sadece bir ev kalmıştı ve onu da satmamıştı. Deniz bu teklifi kabul etti ve aralarına katıldı.

Günlerden bir gün Derin kılıcı ile eğitim yaparken sanki kılıcının ona fısıldadığını duydu. Bu kılıcı babası eskiden Everest Dağı'ndaki bir mağaradan bulmuştu. Kılıç ona fısıldarken Derin ilk başta yorgun olduğunu düşündü fakat kılıç neredeyse onunla konuşuyordu, Derin bu konudan kimseye bahsetmemişti çünkü kılıcı ne kadar çok kullanırsa düşünce şekli de değişiyor doğruyu ve yanlışı daha da ayırt edemez hale geliyordu, Derin'in davranışları değişti; gün geçtikçe asi olmaya, söylenilen her şeye ters cevap vermeye ve sinirli olmaya başladı, Deniz bunda bir tuhafılık olduğunu fark etti fakat bir şey söylemedi. Derin kimse ile konuşmak istemiyor her zaman kendisi talim yapıyordu. Babası Derin'in bu hallerine daha fazla katlanamaz hale geldi ve Derin ile konuşmak istedi ama Derin sert çıktı ve kavga ettiler. Derin babasına saldırdı ve askerler babasını savunmak için atağa geçti. Derin orada iki asker öldürdü beş asker yaraladı ve üstten ayrıldı. Aylar geçti Derin arkasında hiçbir iz bırakmıyordu. Şehirde ara sıra büyük soygunlar gerçekleşiyor ve hiç şüpheli bulunamıyordu. Babası bunun Derin olduğundan emindi fakat artık onun geri dönmesini istemiyordu. Derin'e çok sinirliydi ve zaten Deniz onun bütün işini yapıyor, bütün görevlere tek başına yetiyordu. Bir gün şehir bir laboratuvarın patlaması ile uyandı bunu yapan Derin'di. Tıpkı Deniz'in ürettiği serum gibi bir serum üretiliyordu fakat bütün deneyler başarısız olmuştu. En son yapılan deneyde bir şeyler yolunda gitmiş fakat birkaç hafta sonra bu denek de ölmüştü. Derin bunlardan haberdardı. Her şeyi yakından takip ediyordu çünkü bu serumun Deniz'e bazı güçler kazandırdığını görmüştü. Kılıç bu serumun ikisine de faydası olacağını söylüyor Derin'in aklını çeliyordu.

En son yapılan serum daha denenmeden Derin büyük bir patlama ile serumu çaldı. Deniz bu sıra evinde uyuyordu patlama ile oda uyanmıştı. Hemen eldivenlerini taktı , hazırlığını yaptı ve evden koşarak fırladı. Laboratuvara vardığında bütün bina yanıyordu ve içerde on bir kişi vardı. Bina çok sağlam durmuyordu, yıkılmak üzereydi. Deniz hemen harekete geçti eldivenleri ile kendini yukarı fırlattı ve ikişer kişi alarak 6 insanları kurtarmaya başladı. Geriye son üç kişi kaldığında bina iyice çökmeye başladı Deniz'in üç kişiyi aynı anda kurtarması gerekiyordu ama bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. Önce bir kişi aldı ve karşı binaya doğru fırladı , diğer iki kişiyi de sırtına alıp eldivenleriyle kendini fırlatıp havada üçüncü kişi tuttu. Yaptığı şey gerçekten zordu ve nasıl yaptığı konusunda o da şaşkıındı. Sonra herkes onu alkışlama başladı. Deniz laboratuvardan dışarı doğru giden kan izleri gördü ve onları takip etmeye başladı. Derin serumu alır almaz kullanmıştı çünkü binadan binaya atlamıştı ve şehirden uzaklaşmıştı. Deniz hemen Derin'in peşine düştü. Bir dağa doğru ilerlemişti anlaşılan patlamadan o da etkilenmişti. Deniz dağa doğru izleri sürmeye devam ediyordu , izler bir süre sonra azalmaya başladı Deniz "Sanırım yarasını kapatmanın bir yolunu buldu." diye düşündü. İleride bir mağara vardı ve girişinde çok fazla hayvan cesedi bulunuyordu. Derin açlık ihtiyacını gidermek için hayvanları paramparça etmişti. Deniz mağaraya girme konusunda biraz tereddüt etti çünkü bu serumun ne kadar kuvvetli olduğunu ve nasıl yan etkileri olduğunu bilmiyordu. Kötü bir şeyler seziyordu, bir şeyler olmak üzereydi fakat anlayamıyordu. Sanki birçok fazla şey aynı anda gerçekleşecek gibiydi. Böyle düşünürken mağaradan bir bağırma sesi geldi. Bu Derin'di. Acı içinde bağıırıyordu. Deniz hemen mağaraya koştu fakat Derin onu görür görmez çok sert bir şekilde kılıcıyla bir darbe vurdu.

Deniz bu darbeyi eldivenleri ile korudu fakat mağaradan dışarı uçmuştu, Deniz gördükleri karşısında çok korkmuştu, Derin'in vücudu büyümüş ve derisi morlaşmıştı. Gözbebekleri siyah , gözleri ise mavi olmuştu. Damarlarını çok rahat bir şekilde görebiliyordu. Serumun ne tarz yan etkilerinin olduğunu artık öğrenmişti, aslında laboratuvarında yapılan hiçbir deney başarılı olamamıştı, Deniz'in yaptığı serum türünün tek örneği idi, zaten laboratuvarında yapılan serum sadece insanın gücünü ve hızını arttırmaya yönelikti. 7 Derin'i artık tamamen kılıç kontrol ediyordu, artık Derin yoktu... Deniz aldığı darbe yüzünden biraz afalladı fakat hızlı bir şekilde yeniden mağaraya doğru koştu ve o da ağır bir darbe indirdi, Derin hiçbir şey olmamış gibiydi, derisi çok kalınlaşmıştı. Deniz onu yenemeyeceğini düşündü. Üstünde çalıştığı bir eldiven güncellemesi vardı. Eldivenlerine ışın patlayıcıları takmaya çalışmıştı fakat yaptığı deneyler başarısız olmuştu. Üsteki laboratuvarında son denemesi bulunuyordu, eğer bir an önce onu alabilirse Derin'i bir şekilde kontrol altına alabileceklerdi. Derin , Deniz'e çok sert darbeler indiriyordu. Deniz'in hisleri en üst seviyeye çıkmıştı sanki Derin'den etrafında çok fazla varmış gibi hissediyordu, Derin'in aldığı serum Deniz'in hislerini bozuyordu, Deniz mağaradan çıkmak için tüm gücüyle Derin'e vurdu ve Derin duvara çarpıp yere düştü. Deniz bu fırsattan yararlanıp üsse gitmek üzere koştu. Üs şehrin boş arazilerinde fabrikaların olduğu kısımdaydı. Eldivenleri Derin'i geçmeye yetiyordu fakat Derin çok hızlanmıştı. Deniz üssü gördüğünde kendini havaya fırlattı vere yere düşerken Derin'e çok sert bir darbe indirdi ve Derin hemen ayağa fırlatıp Deniz'in karnına tekme attı. Deniz ileri doğru fırladı , canı çok yanmıştı. Hemen üsse girip eldiven güncellemelerini aldı ve içerdeki askerlerde olanları gördü.

Derin'in babası dışarı çıktı ve Derin'i görünce ilk başta korktu fakat aklına hemen bunu iyileştirmenin bir yolu olup olamayacağı geldi ve askerlerine Derin'i bir şekilde yakalamalarını emretti. Deniz bunu duyunca "Sen kafayı yemiş olmalısın onu hiçbir yerde tutamazsın çok güçlü!" diye bağırdı ama Derin'in babasının Deniz'den gizlediği bir acil durum kapsülü vardı. Aslında bu Deniz ihanet ederse diye bir durum için yapılmıştı ve aşırı dayanıklıydı, hemen bunu dışarı çıkardılar fakat Derin kapsülü görünce kapsüle doğru koşmaya başladı, kapsüle yumruk attı fakat kapsül çok dayanıklıydı. Derin çok sinirlenmişti ve babasına doğru atıldı fakat hemen Deniz, Derin'e yumruk atarak üssün içine fırlattı. Derin aşırı sinirlenmişti, askerler Deniz'in icadı olan silahlarla ateş ediyorlardı fakat Derin'in derisi çok kalınlaşmıştı adeta mor bir canavara dönüşmüştü. Deniz yeni güncellemelerinin çalıştığını 8 görünce kendiyile yine gurur duydu . Tam o sıra Derin'den bir darbe daha yedi, askerler ateş etmeye devam ediyordu. Deniz Derin'i bir şekilde bu kabine koymalıydı, tam bu sırada bunun tek bir yolu olabileceğini anladı birkaç hafta önce gittikleri kanalizasyondaki enerjinin kaynağını bulması gerekiyordu hemen oraya doğru gitmeye başladı. Derin bunu görünce arkasından koşmaya başladı yolda birbirleriyle çatışmaya devam ettiler, Deniz Derin'in bir açığını kollayıp tüm gücüyle sert bir darbe indirdi ve tam o sırada bir patlama oldu, Eldivenler olması gerektiğinden güçlüydüler fakat hala Derin'i bayılmaya yetmiyordu. Yere düştüğü gibi ayağa kalkıyordu. Deniz biraz zaman kazanmıştı ve enerji kaynağını bulmak için radar cihazına baktı. Etrafta bir şey gözüküyordu, daha doğrusu birden fazla şey gözüküyordu radar cihazı o kadar enerjiye maruz kalmıştı ki hiçbir şey anlaşılmıyordu.

Deniz kanalizasyonun ortasından gidilen bir yol olduğunu hatırladı ve hemen oraya doğru yol aldı. Gerçekten burada bir ışık vardı ışığın olduğu yere gittiğinde bir laboratuvar ve laboratuvarın içinde de bir “Güneş Jeneratörü” buldu. Ailesinin ölümüne sebep olan jeneratördü bu, enerjinin kaynağı buydu. Bu sırada Derin bağırarak Deniz'e doğru koşuyordu ve yanına geldiğinde Deniz'e vurmak için atıldı fakat yanlışlıkla “Güneş Jeneratörü”ne vurdu, büyük bir patlama gerçekleşti. Aşırı derece bir enerji açığı çıktı normal bir insan bu enerjiye dayanamazdı. Derin bile afallamıştı. Deniz patlama bittiğinde öleceğini düşünmüştü fakat eldivenleri ona doğru gelen bütün enerjiyi çekmişlerdi. İşte bu derini durdurmaya yetecek enerjydi. Hemen üsse gitmek için yola koyuldu Derin de sinirli bir şekilde arkasından geliyordu. Kılıcını kullanmaya teşebbüs etmiyordu. Üsse vardıklarında Deniz'in çok hızlı davranması gerekiyordu. Derin zıplayıp Deniz'e vurmak için gerildi fakat Deniz bu darbeyi savuşturdu ve Derin'in beline bir darbe indirdi. Derin sinirden deliye dönmüştü yaptığı saldırılar sinirinden dolayı kolay savuşturulabilir tarzdaydı. Deniz Derin'in bir açığını kolluyordu ve o açık gerçekleşti. Derin 9 vurmak için atak yaptığında Deniz hemen arkasında geçti ve Derin'in sırtına iki eliyle ve tüm gücüyle bir darbe indirdi. Derin bu darbe ile kapsülün içine doğru fırladı ve aynı zamanda kılıç da kırılmıştı, Deniz hemen kapsülü kapattı ve eldivenlerini kapsüle takarak Derin'e enerji bitene kadar elektrik verecek şekilde ayarladı, Derin kıyıdayamıyordu ve bir süre sonra bayıldı. .Deniz bu sırada Derin'i iyileştirmenin bir yolunu arıyordu birçok yol denemişti ama hiçbir yol yeterli olmuyordu. En sonunda bir serum hazırladı, kusursuz çalışacağından emindi ve bu serumu Derin'e uygulamak üzere kapsülün yanına gitti.

Derin'in babası ve askerler hazırda bekliyordular. Kapsül açılır açılmaz Derin gözüne ilk kestirdiği kişiye saldırdı. Akli hala tam yerine gelmemiştir ve bu yüzden babasına zarar vermiştir. Babası ağır yaralanmıştır Deniz, Derin'e bir darbe indirip serumu enjekte etti ve Derin yavaş yavaş küçölmeye ve eski rengine dönmeye başladı. Akli yerine geldiğinde babasının ölmek üzere olduğunu gördü ve hemen yanına koştu, gözyaşları içinde kalmıştır, kendini suçluyordu ve babası kollarında öldü. Derin bu olanlardan sonra bir süre kimse ile konuşmadı birkaç ay böyle devam etti ve geri döndüğünde ise babasının yerini aldı ve artık yasa dışı değil devletle birlikte çalışmak üzere hazırlıklara başladı. Deniz ise bu olanları birkaç gün düşündü ve artık çeteden ayrıldı, o da yeteneklerini iyilik için kullanacaktı tıpkı yeteneklerine sahip olduğu ilk gün gibi. Deniz ve Derin kendi hayatlarını kurmuştu ve yollarını birbirlerinden ayırmışlardı. İki de hayatlarına mutlu bir şekilde devam ettiler.

ENES BUĞRA FERİK

UZAYIN DERİNLERİNDE

Yıl 2144 insan nüfusu artmak yerine azaldı. Robotlar her yerde her işte bulunuyorlardı. İnsanlar sadece robot üretilen fabrikalarda görev yapmaktaydı. Robotların kendi kendilerini üretmelerine asla izin verilmiyordu.

Taragay savaş robotlarının radyasyon tarayıcıya girip çıkmasını sağlayan bir işte çalışıyordu. Bir gün işler ters gitti robotlardan biri tarayıcının kapağını sıkıştırmıştı. Taragay hemen gidip görevli müdüre bildirdi. Müdür bu gibi durumlarla sürekli karşılaştıklarını ve kolay bir şekilde halledilebileceğini söyledi. Taragay tedirgindi ama yapmak zorundaydı zaten bu işi zar zor bulabilmişti. Taragay tarayıcının içine girdi. Sıkışan parçayı buldu. Eliyle çekince parçayı kapaktan kurtardı ama kapan Taragay dışarı çıkamadan kapandı. Taragay içeride kalmıştı. Hemen arkadaşlarına seslendi ama artık çok geçti aşırı doz radyasyona maruz kalmıştı bile arkadaşları kapıyı kırmaya çalışıyorlardı ama tarayıcının içi çoktan radyasyonla kaplanmıştı. Müdür onları uyardı eğer kapıyı açarlarsa hepsi radyasyona maruz kalacaklardı artık Taragay için çok geçti. Biraz zaman geçtikten sonra Tarayıcının kapakları açıldı Taragay'ı hemen hastaneye kaldırdılar doktor ona az bir vaktinin kaldığını söyledi.

Taragay umutsuzca arkadaşı Yoru'nun evinin yolunu tuttu. Yoru ona uzay boşluğundaki istasyondan bahsetti dostu için her şeyi yapabileceğini de ekledi. Taragay :“Dostum eğer bana yardım edersen ve o istasyona gidersem tek yapmam gereken rastgele bir eve girip oradaki sağlık teçhizatını kullanmak.” Yoru kitaplıktaki kitaplardan birini seçti ve çekti. Kitaplık kayarak açıldı ve gizli bir oda belirdi. Yoru Taragay'a dönüp : “Gel dostum sana yardım edeceğim şu duvardan bir silah seç ben ekibi ayarlarım yakında istilacılar tarafından bir gemi kalkacak ona biner ve istasyona gideriz.”dedi. Bu plan Taragay'ın aklına yatmıştı.

Gün gelmişti. Taragay ve Yoru hazırды. Gemiye bindiler ve havandılar kaptan rotayı istasyona çevirince uzay istasyonunun koruma ekibi üç gemi ile karşılık vermek için dünyaya doğru uçuşa geçti. İsyancı gemilerinden biri düşürüldü. Taragay ve ekibi bunda değildi diğer gemi istasyona zorda olsa iniş yaptı Taragay koşarak bir evin camını kırdı ve içeri atladı. Sağlık teçhizatının sadece adını duymuştu neye benzediği hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. Salonun ortasında duran dev cam fanus ilgisini çekti üzerindeki işaretleri anlamadı ama artı sembolü sağlığı temsil ettiğinden kapağı açıp içine yattı. Alet Taragay'ı önce taradı ve vücudundaki sorunu tespit etti sonrada tedaviye başladı yirmi saniye içerisinde Taragay'ı tedavi etti.

Uzay istasyonu koruma görevlileri her yerde isyancıları arıyordu bazıları kendisini veya çocuğunu iyileştirmeyi başarmıştı bazıları ise daha evlerden birine bile girmeden yakalandı. Taragay, Yoru ve tüm ekip yakalandı Uzay istasyonuna kaçak gelip kurtulan kimse olmadı hepsi uzay istasyonu koruma görevlileri tarafından tutuklandı. Hepsi orda infaz edildi. Taragay ve Yoru silahlarını kullanmaya çalışsalar da uzay istasyonu koruma görevlileri çok güçlüydü ikisini de etkisiz hale getirip oracıkta infaz ettiler.

YUSUF YAZAN

EYVAH MEZUN OLUYORUM

Neden diğeri gibi hissedemiyordum. Arkadaşlarım sevinçliken bende pişmanlık söz konusuydu. Liseye giden bir son sınıf öğrencisi olmama rağmen kendimi eksik hissediyordum. Yıllardır sıra arkadaşım olan Doruk Anadolu Efes'teki kariyerine hazırlanıyor. Aynı sınıfta olduğumuz Emre kendi yaptığı resimleri sergiliyor. Burak ise 6 Tübitak projesine onay aldıktan sonra 7. için işe koyulmuştu. Sınıfın geri kalanı kendi tuzunda kavruluyor gibiydi.

Bu kadar yıl nasıl da çabucak geçmişti. Diğerlerinin başarılarını gördükçe hayatı iskaladığımı fark ediyordum. Bu da beni öfkeliyor, nereden başlayacağımı bilmediğim için yerimde sayıyordum. Üzerimdeki bu ağırlığı nasıl atacaktım, harekete geçmeliydim.

Bunun için sokağa çıktım. Yürüyordum, bütün bunları düşünerek üzüntü içinde yürüyordum. Tam o sırada birkaç metre uzağımda yerde duran bir dergi gözüme ilişti. Kapağında bir elinde çekiç diğer elinde murç olan içinde olduğu mermer bloğunu parçalayarak kendini ortaya çıkaran bir adamın tasviri vardı. Kafamda şimşekler çakıyordu. Artık nereden başlamam gerektiğini biliyordum. Gidip, dergiyi yerden kaldıracaktım.

Dergiyi oracıkta incelemeye koyuldum. İçinde çeşitli spor maçlarının sanat galerilerinin bilim fuarlarının nerede ve ne zaman olacağı yazıyordu. Gözüm basketbol maçı saatlerine ilişti. Biletimi alıp maçın oynanacağı yere gittim.

Maç başlamıştı. Daha ilk dakikadan gergin olan oyuncular hakeme çaktırmadan birbirlerini çekiştiriyor, aşağılayıcı sözler söylüyorlardı. Maçın sonuna kadar dayanamadım, aradığımın bu olmadığını düşünüp bir hışımla sanat galerisine yöneldim. Hemen girişte açık arttırma yapılıyordu. İçerde bin bir çeşit farklı boyadan ve çeşitli malzemelerden eserler vardı. Özellikle ters duran küvet ve duvara bantlanmış muz açık ara en absürtleriydi. Bu insanlar açık arttırmada bu eserler için mi gelmişlerdi.

Korktuğum oldu. Basit bir koli bandıyla duvara bantlanmış muz tam 120.000 tl ye satıldı. Bir şoku daha atlatamazdım, evime gittim.

Çabucak sabah olmuştu. Kahvaltıdan sonra bilgisayara oturdum. İnternette arkadaşımın yaptığı projeye benzer onlarcası vardı. Hepsinin konusu ve işleyişi aynı sadece isimleri değişiyordu. Ufak bir araştırmayla bu birbirinin aynısı olan icatları onaylayan yöneticilerin de torpille koltuklarına oturduğunu anladım. Hiçbir şey görüldüğü gibi değildi. Artık daha farklı düşünüyordum.

Sonunda ben de sınıfın geri kalanı gibi kendi tuzumda kavrulmaya karar vermiştim.

EMİR SÖNMEZ

(Küçürek Öykü)

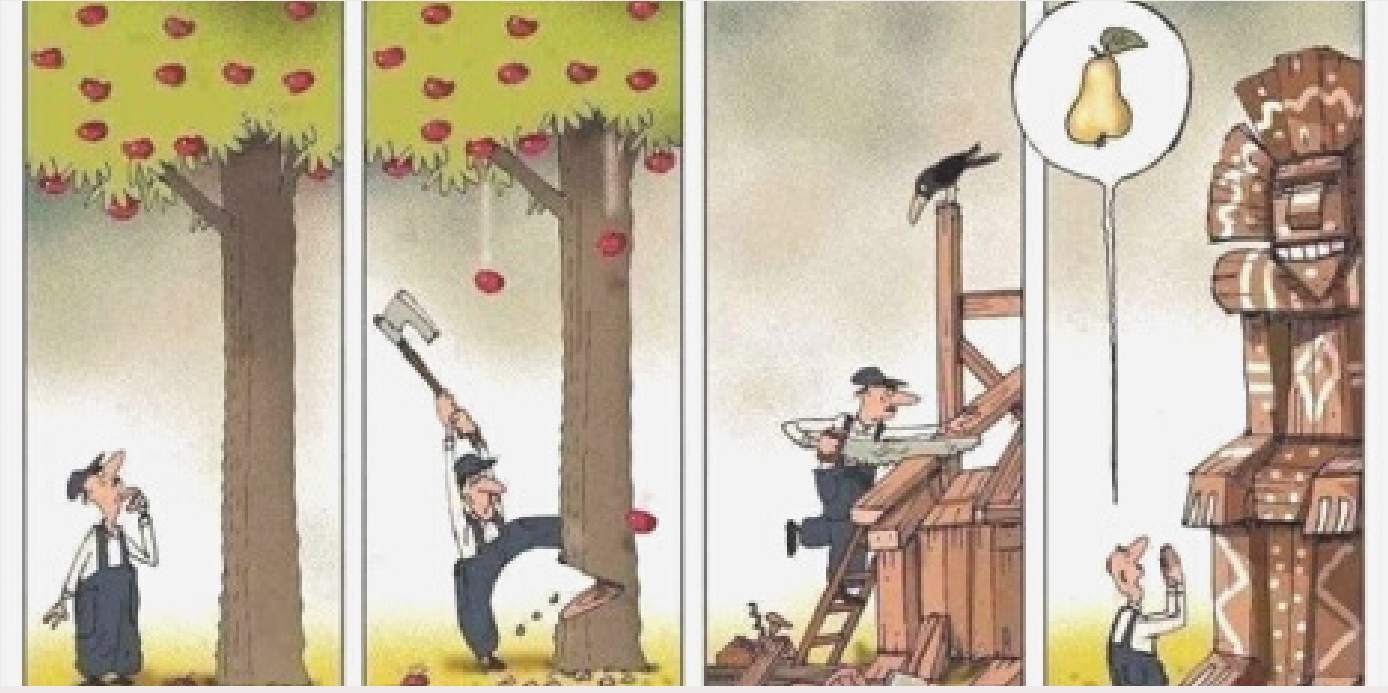
YIKIM

Harabe olmuş evlerin yanından geçiyorum. Kim bilir zamanında kimlerin annesi, babası kardeşi vardı bu enkazın altında. Hayatını kaybeden veya kurtarılmayı bekleyen insanlar...

Düşün ki dünyanın en fakir ülkesinde yaşıyorsun, enkazın altında kaldın! Kurtulunca ne olacak?

Sanki çok yaşıyordun da!

MEHMET AKİF ÖZER

DÜŞÜNCELER

Savaş meydanları arasında kokan barut ve kan kokusu arasında takma tahta bacağımla aksayarak göğsümü kıran kırana kan dökerken germeye çalıştığımda kurşun yemiş akciğerimin sol tarafı tekrar tekrar vuruluyordu sanki. Burası bambaşka bir ortamdı. Sabah kalkıp rahat yataklarda uyanmıyordum. Ya da artık uyuyamıyordum. Bazen önüme, bazen de arkama düşen toplar ve onlarca canı yanan ve can veren yoldaşlarımın sesleri arasından bahsetmeye bile gerek duymadığım top sesleri gibi bir kaos ve katliam bölgelerinde bulunmuştum. Kazdığımız siperlik pamuk ipliğindeki hayatımı kurşundan korusa da ruhum her gün çöküyordu.

Şimdi o günleri hatırladıkça kendi kendimize yaptıklarımızı elimizde olanları yok ederek birbirimizi tüketiyorduk. Su kıtlığı yüzünden girdiğimiz katliamda aynı acizlikti.

Kendi yaptığımız kağıt fabrikalarında tonlarca boşa giden suyun ardından üretilen kağıtlarda halka su tüketimi hakkında bilgilendirmek için mektuplar yollanıyordu. Ne kadar da tuhaftı.

Bu bana geçerlerde kesilmiş keresteyi yontarak put yapmış bir adamın puttan meyve istemesini aklıma getirmişti.

HALİL İBRAHİM DEKAK

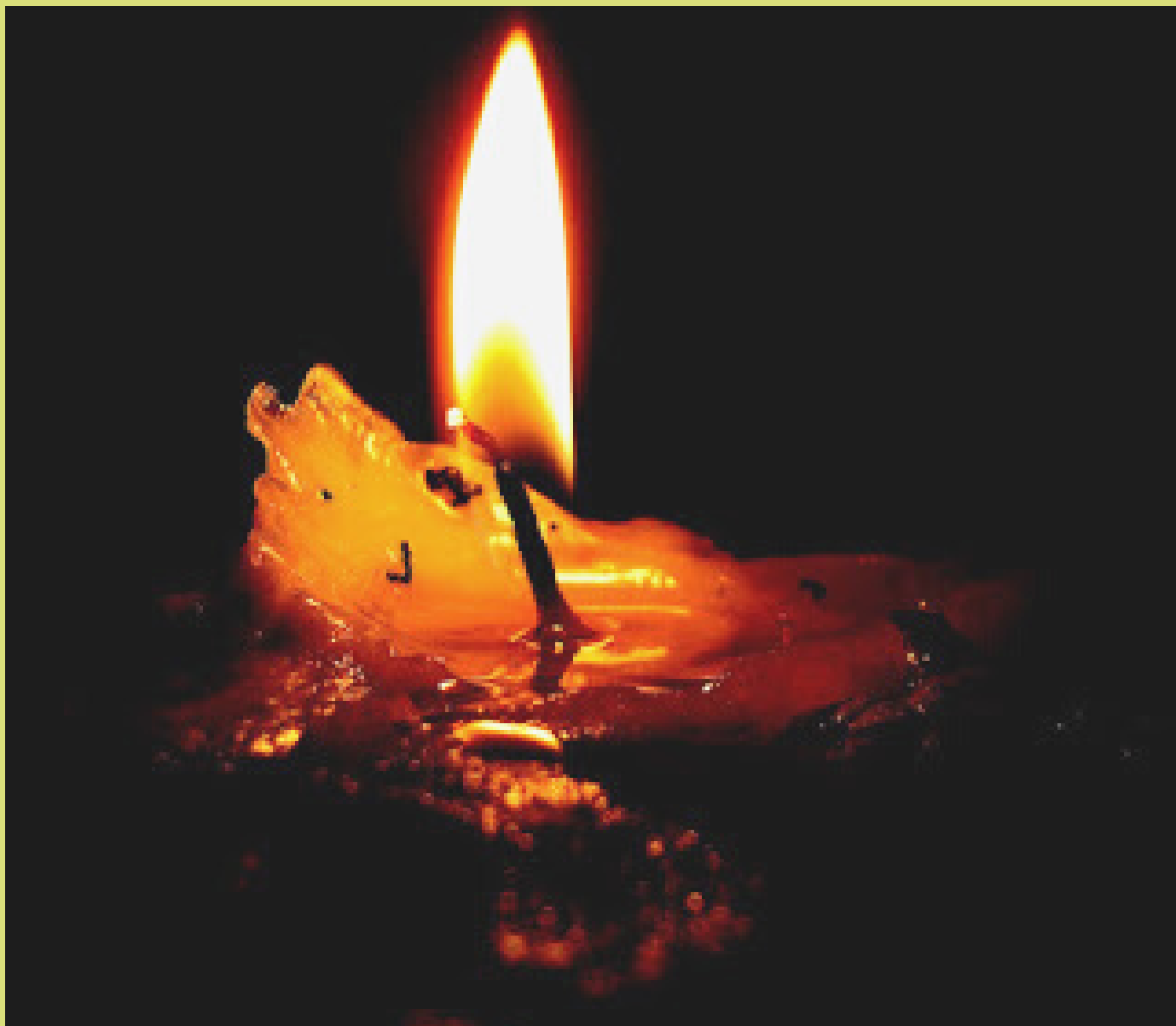
(Küçürek Öykü)

YOLA ÇIKTIM

Buruşmuş elmalarda mana aramıştım önce. Sonra anlamsız gelince buğdaylara bakmak istemiştim. Ortasında elif gibi bir çizgi vardı. Sanki pamuk ipliğimdeki hayatımı, beni kara topraktan ayırmış gibi bir çizgiydi. Geceler günleri kovalamadı ama hep ardı ardına gelip geçti. Tekrar kalktım ve tohumu yere bırakıp yapraklara baktım. Özgür gibydiler sanki ama rüzgarın esiri olmuş, dallara kelepçelenmiş gibydiler. Günler kendini yenilerken far ettim ki doğa birbirine, ben de doğaya muhtaçtım. Sonra yapraklarına baktığım ağaçları sandal yaptım. Kelepçe olan dalı olta. Biraz buğday aldım, biraz buruşmuş elma.

İleri gitmek istiyordum bulutlar karanlık ve griydi. Ben yine de her şeyi göze alıp yola çıktım.

İSA ERGEN

FOTOĞRAFIN
SIRINI
YAZMAK

VATANIM

Doğup büyüdüğüm suyum, toprağım
Ah cennet kokulu vatanım
Karnımı doyurduğum ekmeğim, aşım
Ah mis kokulu vatanım

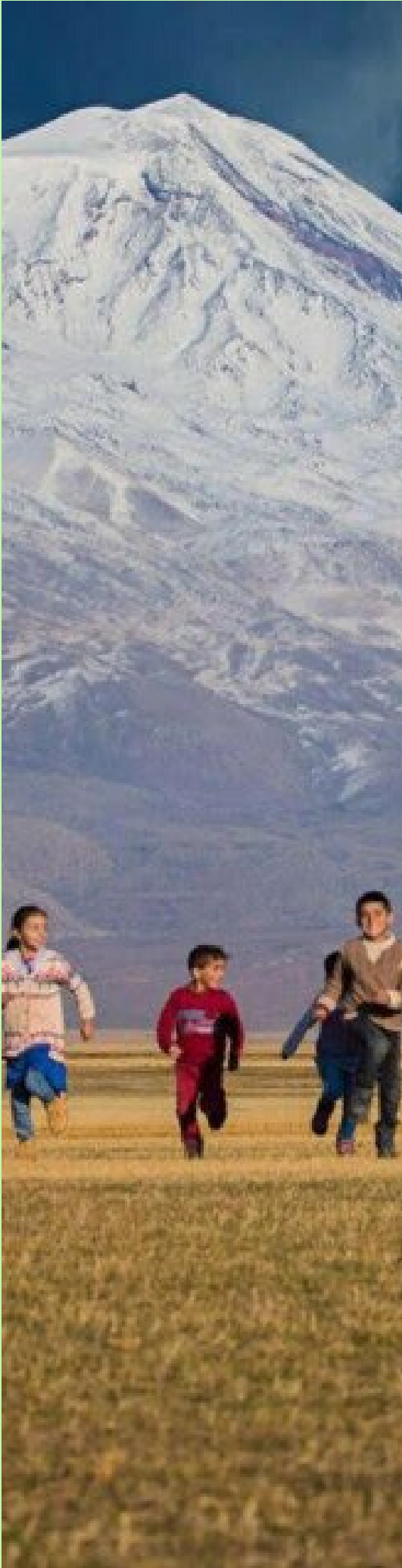
Dağlarında, ovalarında gezip tozduğum
Ah toprak kokulu vatanım
Denizlerinde, ırmaklarında yüzdüğüm
Ah yosun kokulu vatanım

Şehirlerinde, köylerinde yaşadığım
Ah güvende ,emin olduğum vatanım
Ormanlarında, parklarında gölgelendiğim
Ah güzellikler abidesi vatanım

Bağlarında, bahçelerinde doyduğum
Ah bereket dolu vatanım
Düğünlerinde, bayramlarında coştüğüm
Ah sevgi, kardeşlik diyarı vatanım

Milletimle, tarihimle övünç duyduğum
Ah şan, şeref kaynağı vatanım
Bir gün sona erdiğinde bu fani ömrüm
Al bayrağım olacak bana gölge
Ah huzurla koynunda uyuyacağım vatanım.

MUHAMMET SERDAR TAŞDEMİR

VATAN

Korkma, diye başlayan bir destanın
evlatlarıyız
Bu devlet için canımızı vermeye hazırız
Çanakkale'nin şehidi, 15 Temmuz'un
kahramanıyız
Bu millet için marşlar okur, destanlar
yazarız.

Sarıkamış'ta evlatlarımız,
Trabzon'da Eren'imiz
Şehadet şerbetini içmeye hazırız
Ay-yıldızın uğruna biz savaşıyoruz.

FURKAN SEZEN

FANİ DÜNYA

Ne kadar zengin olsan ol ne yazar
Toprağın altında mal mülk neye yarar
Yanmaz kefen dedikleri bir yere
kadar
Elbet bir gün seni de yutar o mezar

Bir bakarsın karşında iki melek
Çekmişler sorguya ahval felaket
Geçersek o büyük sınavı nihayet
İnşallah sonumuz olur selamet

HALİL İBRAHİM DEKAK

ANNEM

Güneş gibi doğarsın dünyama
Bakarsın sevgiyle gözlerime
Gitmeden korkarım bir gün
İstemem sensiz hiçbir gün

Yaptığım hatalara yumarsın göz
Affedersin beni sorgusuz
Üzmeyi hiç istemem seni
Verseler dünyaları değişmem seni

FURKAN SEZEN

YAŞAMA SEVİNCİ

Bugün yaşıyorsam istediğim gibi
Ve istediğimi yapıyorsam,
Özgürsem bir kuş gibi
Hayattan zevk alıyorum demektir.

Her gün uyandığımda görüyorsam güneşi
Ve dualar ediyorsam Rabbime
Şükrediyorsam yeterince
Hayattan zevk alıyorum demektir.

FURKAN SEZEN

HER TÜRLÜ

ŞİDDETE

HAYIR

ŞİDDETE HAYIR

Kadınlara şiddet olmasın
O bir anne , o bir melek
Kadınlara el kalkmasın
Diyelim hep birlikte
"Kadınlara şiddete hayır!"

Çocuklara şiddet olmasın
Çocuklar masumdur temiz yüreklidir
Çocuklar üzülmesin, ağlamasın
Diyelim hep birlikte
"Çocuklara şiddete hayır!"

Hayvanlara şiddet olmasın
Onların da canı var, kanı var
Hayvanlar dövülmesin,
öldürülmesin
Diyelim hep birlikte
"Hayvanlara şiddete hayır!"

Trafikte şiddet olmasın
İnsanlar ölmesin, çocuklar
ağlamasın
Herkes trafik kurallarına uysun
Diyelim hep birlikte
"Trafikte şiddete hayır!"
"Her türlü şiddete hayır!"
"Her türlü şiddete hayır!"

MUHAMMET SERDAR TAŞDEMİR

BİR KÜÇÜK ÇOCUK

Bir küçük çocuktu Ahmet
Büyüdü yürüdü binbir zahmet
Okula başladı altı yaşında
Okumayı yazmayı söktü akli başında

Okul bahçesinde koşup oynuyordu
Arkadaşlarıyla birlikte coşuyordu.
Masallara hayallere dalıyordu
Engin sulara yelken açıyordu.

Çocukluğum benim küçük dünyamda
Hikayeler masallar beni mutlu kılacak
Hele bir de çeşit çeşit oyuncak
Benim en iyi arkadaşlarım olacak

Çocukluğumuz bitti işte gençliğe eriştik.
Sorumluluklarımızı şimdi fark ettik.
Arkadaş halkamızı epey genişlettik
Yaşama sevincimizi dostlarımızla pay ettik.

MUHAMMET SERDAR TAŞDEMİR

UNUTULMAYACAKSIN AKİF

Yüce Türk milletinin bağrından çıktın
Bu vatanı bağımsızlık ateşini yaktın
Eserlerinle aziz milletin evlatlarını
aydınlattın
Yıllar geçse de unutulmayacaksın Akif

Türk Milleti seninle övünç duyuyor
Hayatın nesiller boyu örnek oluyor
Senin gerçek sevdan vatanın , milletin
Yıllar geçse de unutulmayacaksın Akif

Derdin hep vatanın milletindi
Zilete boyun eğmemek en ulvi hedefindi
Namerde haddini bildirmek en kutsal
görevindi
Yıllar geçse de unutulmayacaksın Akif

Aziz milletimize milli marş yazılacak dediler
Şairler için nice paralar vaat ettiler
Sen bu marş parayla değil ruhla yazılır
dedin
Yıllar geçse de unutulmayacaksın Akif

İstiklal Marşı'mız Türk milletine en büyük
armağanın
Asırlar boyu unutulmayacak eserlerin ,
Safahat'ın
Her daim Türk gençliğine örnek olacak
ahlakın
Yıllar geçse de unutulmayacaksın Akif

MUHAMMET SERDAR TAŞDEMİR

GALATA

Türkiye'nin incisidir İstanbul
İstanbul'un incisi Galata'dır
Sen çıkarsan Galata Kulesine
İstanbul ayağının altındadır

Etrafta uçan kuşlara bakarsın
Belki sen de onlar gibi uçarsın
Belki de tarihini hatırlayıp
Hezârfen Çelebi gibi atlarsın

Güzel mazin aklından geçer gider
Rüzgarlar kulağına şarkılar söyler
Şarkılar sana ilham verince
O rüzgarlar senin şarkını dinler

EMİR DÜKMEN

ÖMER HALİSDEMİR

Şükürler olsun ey yaradan
Elimizde bir cennet vatan var; mirastır atadan
Anadolu Türk yurdudur ebede dek sürecek,
Oğullarımız, kızlarımız burada büyüyecek.

Yedi düvel toplanmış gelmiş Çanakkale'ye
Güya Türklere boyun eğdirmeye,
Türk-Kürt ayrılmadık, toplandık hep bir koldan,
Sürdük onları bu kutsal topraklardan.

O vakit anladılar; Türk boyun eğmez,
Ne yapsalar nafiler, bir avuç toprak vermez.
Öleceğini bilse bile, şehadet var der koşar,
Bu vatanda milyonlarca Ömer Halisdemir var

MUHAMMET ALİ BAÇARU

**Öğretici Metin
Yazmak**

EMANET

Nasıl yazıldı bu satırlar? Kimlerin mirasıydı bize bu topraklar? Sabah namazını kaçırdığı için beyitler yazan “Uyan ey gözlerim gafletten uyan” diyenlerin emaneti miydi yoksa son peygamber iki cihan serveri Hz. Muhammed Mustafa’nın mübarek ayak izlerini başında taşıyanların mı?

Hangi şartlarda yazıldı, kaç şehit verildi, kaç ana evlatsız kaldı...Halide Edip’in de dediği gibi ateşten bir gömlekti bu. Bir yanda İzmir bir yanda İstanbul...

Değmesin mabedimin üstüne namahrem eli derken Mehmet Akif namus biliyor dinini, imanını, vatanını ve bayrağını. Kaç evde karalar bağlandı, kaç şehir işgal edildi, kaç kadın eşini kaybetti, kaç evlat öksüz yetim kaldı?

Belki ayağımızda ayakkabısızdık, belki üzerimizde elbisesizdik hatta belki Mehmet Akif bu satırları yazarken mürekkebi bitti ya da gönül mürekkebinden dökülen yaşları...

Ne diyor Mehmet Akif “Hakkıdır hakka tapan milletimin istiklal!” ancak hakkın önünde eğilenler kazanır hür olur. Hür yaşadım hür yaşarım derken de adeta tüm tarihe sesleniyor imanına güvenerek hakkın önünde eğildiğini belirterek Mehmet olarak Hasan olarak Ali olarak. Toplarından tüfeklerinden korkmadılar onlar yedi düvelin imanlarına güvendiler Mohaç da olduğu gibi Kosova da, Malazgirt de, Sakarya da, İnönü de olduğu gibi.

Medeniyet, medeniyet nedir ki? Yıllarca bir devletin bir bölgeye yerleşerek maddi manevi sömürmesi midir? yoksa gittiği girdiği her yere barış huzur götürmesi midir? mütareke imzalandıktan sonra bile rahat durmamak mıdır medeniyet yoksa yıllarca herkesin gıpta ile baktığı her yere adalet götüren bir devlet olmak mıdır medeniyet?

Gerekirse öl diyor Mehmet Akif ama hayasız alçakları vatanıma alma diyor silahsız bir insanı, savunmasız birini silahla öldürmek haya mıdır? ne demiş yaradan her karanlığın sonu aydınlıktır, ne demiş Reşat Nuri en kötü geceni hatırla sabah olmadı mı? kültürünü tarihini bil üzerinde durduğun toprağın sana sultan Süleymanların, Osman gazilerin, Orhan Gazilerin, Mustafa Kemallerin emaneti olduğunu unutma vatani için adından, sanından, ve dahi canından vazgeçmiş insanları tanı, tanı ki incitme onları.

Vatan uğrunda ölen varsa vatandır, kim ölmez ki vatani için nereyi kazsan, araştırsan, incelesen, taşına toprağına baksan çıkacak karşına. Sevdiklerimi değer verdiklerimi alsın yaradan elbet yerine yenileri gelir lakin vatanın yerine yenisi gelmez. Ezanlarda söylenen şehadetler dinin temeli benim vatanımda ezan dinmemeli. Huzura o zaman erer varsa taşım ancak o zaman huzur bulur naaşım...

Mehmet Akif'in söylediklerinin hepsi son kıtada daha net anlaşılıyor; ay yıldızlı hilal diyor, her şey rengini yüce şehitlerimizin kanından alan bayrağımız, vatanımız daha doğrusu dünyada tek vatanımız, fedakar ve cefakar milletimiz ve onun nesli için. Her şey Bu kutlu ezanların dinmemesi, milletin refaha ermesi, al bayrağımızın inmemesi ve en önemlisi vatansız kalmamak için. Zaten bu yüzden kurulmadı mı Kuvayı Milliye, bu yüzden donmadı mı Nene hatun, bu yüzden tayyare lakabını almadı mı Rahime Bacı...

Sen bizi ezansız, bayraksız, ve vatansız bırakma Allah'ım. Daha pek çok şey yazılabilir ama en güzeli bence bu şu sözler, yüce Allah bilir ki Mehmet Akif öldüğünde de dudaklarından şu sözler çıkmıştır: Allah bu millete bir daha istiklal marşı yazdırmamasın VATAN SAĞOLSUN...

MUHAMMED AHMED DURGUN

SON MARŞ

Mehmet Akif Ersoy İstiklal Marşı'mızın şairidir. Tam bir vatan sevdalısı, özgürlük, bağımsızlık tutkunedur. Yazdığı şiirler ve onlardan üstün İstiklal Marşı'mız hepimizin gönlüne taht kurmuştur.

Mehmet Akif bu kadar değerli eserler vermesine rağmen günümüz gençleri tarafından yeteri kadar tanınmamaktadır. O, hayatı boyunca gösterişli bir yaşamdan uzak durmuştur. Öyle ki bazen yiyecek ekmek bile bulamamış biri iken yine de Allah ve vatan sevgisini yitirmeden yaşamıştır.

Mehmet Akif, paraya öyle uzaktı ki İstiklal Marşı'ndan kazandığı ödül olan beş yüz lirayı yardım kuruluşlarına bağışladı. Gençlerimiz Mehmet Akif'i tanımalı eserlerine sahip çıkarak sonraki nesillere aktarmalıdır. Kendisi her ne kadar şair yönüyle tanınmış olsak da Mehmet Akif içinde bulunduğu topluma eleştirel gözle bakabilen bir düşünürdür. Bu yönüyle de ülkemizin gençliğine ve geleceğine sonsuza ilham vermeye devam edecektir.

Huzur içinde yat "Mehmet Akif Ersoy!"

Allah ülkemize bir kez daha İstiklal Marşı yazdırmayacak!

ALİ HAMDİ KOCABIÇAK

TÜRKÇE Düşün
Konuş
Yaz !

SES BAYRAĞIM

Türkçe hem kökeni hem de işlevselliği bakımından dünyanın en güzel ve en kullanışlı dillerinden biridir. Kalıplaşmış ifadeleri, mecazlı söyleyişleri , atasözleri ve deyimleriyle çok zengin bir dildir. Türkçe bugün yaklaşık 12 milyon kilometre karelik geniş bir coğrafyada konuşulmaktadır. Ünlü Türkolog Radloff'a göre dünya dilleri arasında Türk dili kadar geniş bir alana yayılmış başka bir dil yoktur. Bu dilin sınırları Bosna'dan Çin seddine, Orta İran'dan Kuzey Buz Denizi'ne ulaşmaktadır.

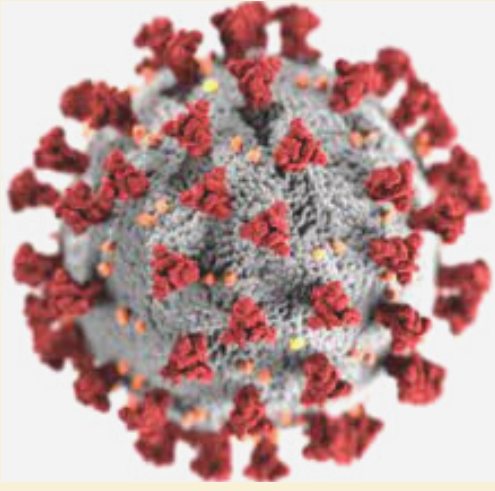
Bu kadar köklü bir geçmişe ve zengin bir kelime haznesine sahip olan dilimiz, cumhuriyetimizin ilanıyla birlikte Atatürk sayesinde kurulan Türk Dili Tetkik Cemiyeti'nin yaptığı çalışmalarla daha o yıllarda yabancı dillerin istilasından kurtarılmaya çalışılırken ne yazık ki günümüzde yabancı dillerden geçip yerleşen kelimelere ve özellikle belli yaş gruplarının bilinçsizce dilimizi bozma girişimlerine maruz kalmaktadır. Hala daha bazı kitapları açtığımızda anlamını bilmediğimiz kelimelerle karşılaşmaktayız. Dilimizi yabancı kelimelerin istilasından kurtardık derken her gün bambaşka dil bozma girişimleriyle karşılaşyoruz.

Dilimizi yabancı kelimelerin istilasından kurtardık derken her gün bambaşka dil bozma girişimleriyle karşılaşyoruz. Şöyle bir yürüyüşe çıktık diyelim.

Kaçınız başınızı kaldırıp iş yeri tabelalarına dikkatlice bakıyor. Uluslararası şirketleri ve markaları bir kenara bıraksak da çevremizdeki iş yerlerinin büyük bir çoğunluğu yabancı isim taşıyor. Belki özentisi belki dikkat çekmek. Amaç ne olursa olsun bu durum dilimize zarar veriyor. Özellikle bu konuda yerel belediyelere çok iş düşüyor. Pek çok belediye de bu konuda çalışmalar yapıyor zaten; iş yeri ruhsatı vermiyorlar bu iş yerlerine. Ancak çalışmaların dilimizi korumak adına tüm ülkede yaygınlaşması gerekiyor.

Dil bir milletin var oluşu nedenidir. Bu sebeple dili yok ederseniz milleti de yok edersiniz. Tarih boyunca varlığını sürdürmüş, devletler kurmuş, cihana hükmetmiş bir milletin çocukları olarak Türkçe'mize sahip çıkmak öncelikli görevimizdir. Dilimiz bizim "ses bayrağımızdır." Sesimizi en iyi şekilde duyurmak her zaman onun gür çıkmasını sağlamak bizlerin ellerinde. Sesimizi kaybetmeyelim.

MUHAMMET SERDAR TAŞDEMİR

HÜZNÜN YILI 2020

Tüm dünyada yaşanan felaketler; depremler, artan ölüm sayıları, Çin başta olmak üzere ABD ve birçok Avrupa ülkesinde görülen ölümcül Corona virüs vakası...

Peki niye bu ocak ayı bu kadar felakete yol açtı? Yanlış anlamayın, suç ocak ayında değil. Bizzat bizde, insanlıkta. Küresel ısınma, biyolojik savaş, terör olayları, toprak kavgaları, sömürgeci devletler... Yer küre de bıktı bence bizden. Binlerce yıldır rahat durmuyoruz. Ülkemizde öyle değil mi? Bence bizde sorun Avrupa'daki gibi değil. Yani sorunumuz birlik olmamak. Olmak için de doğa olaylarını veya darbe gibi, savaş gibi olağanüstü durumlarda birlik olmak.

Bence daha fazla musibet başımıza gelmeden önce birlik olmayı öğrenmeliyiz. Saygı ve ahlak çerçevesinde bunları geliştirebilirsek hiç kimse önümüzde duramaz. Bunları istiyoruz gençlik olarak.

Umudumuz az da olsa.

YUSUF ÇAKMUR

DİJİTAL GÜVENLİK

Günümüzün vazgeçilmez araçları hiç şüphesiz teknolojik cihazlardır. “Teknolojik cihazlar” derken bizim aklımıza her ne kadar telefon, bilgisayar gibi günlük cihazlar gelse de işin daha büyük tarafları vardır. Google, Facebook, Microsoft gibi büyük ve her cihazımızda bir servisi olan firmaların, bir AVM boyutunda bulunan veri merkezleri mevcuttur. Burada, biz son kullanıcıların fotoğrafları, videoları, belgeleri, kişisel verileri gibi pek çok bilgilerimiz bulunmakta ve depolanmaktadır.

Elbette böyle büyük şirketler tutup da bütün verilerimizi satmazlar. Ancak bazı şekillerde verilerimiz hiç istemeyeceğimiz insanların eline geçebilir. Bir uygulama tasarlayıp bunu bir cihaza APK olarak yükleyerek pek çok bilgiyi arka planda başka yerlere transfer edebiliriz. APK nedir, önce bunu açıklamak gerekir. Bir uygulamanın kodları yazıldıktan sonra hazır hâle gelince dışa aktarılıp başka cihazlara yüklenmesi için hazır hâle getirilmesidir. Kısaca bir dosya türüdür. İşte bu dosyalar cihaza bilinmeyen yerlerden yüklenirse güvenlik kaygıları yaşatabilir. Bazı markalar bu tür dosyaların yüklenmesini engelliyor. Ancak Android cihazların genelinde böyle sıkıntılar yaşanmakta.

Aynı durum bilgisayarlar için de geçerlidir. “Crack” ismi verilen bu yapılar özellikle ücretli program ve oyunları ücretsiz olarak indirmeye yarar. Ancak bu telefonlardakinden daha büyük sorunlara yol açabilir. Sanal para üretimi ve bir bilgisayar korsanının sizin cihazınızdan siber saldırılar yapması kadar ucu açık sorunlara yol açabilir.

Bunun için mümkün olduğunca orijinal yazılımlar kullanılmalı, virüs yazılımları sürekli aktif tutulmalı. Aksi takdirde mikrofonunuz, kameranız, dosyalarınız, kısacası bütün cihazınız başkalarının eline geçebilir. Bunun yanı sıra ünlü internet site adlarına yakın sitelere giriş yapılmamalı, sahte içerikli reklamları tıklanmamalı. İçinde “hack” geçen, bilgisayarlık korsanlığı eğitimi verdiğini iddia eden sitelere giriş yapılmamalı. Eğitim için girdiğiniz site yapmak istediğinizi size yapabilir.

Velhasıl elinizde 10.000₺ olduğunu ve kıpırdamadan o parayı elinizde tuttuğunuzu düşünelim. O parayı çoğu kişi elinizden almaya çalışacaktır. İşte verileriniz de o kadar kıymetli.

MURAT CİZMACI

SON

**ÖZLÜCE
RASİM ÖZDENÖREN AİHL
YAZI ATÖLYESİ
2021-2022**